

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 17–24 липня 2014 року № 29–30 (556–557)

«УКРАЇНКОЮ Я НАРОДИЛАСЯ...»

Сьогодні українку Надію Савченко знає весь світ. Нею пишаються мільйони українців, а наші юні співвітчизники мріють бути схожими на Надю. Своєю відвагою та гідністю у ворожому полоні вона вразила не лише політично активну частину нашого суспільства, а й сколихнула аморфно байдужих. Навіть нігілісти ліберального штибу, які, бажаючи виглядати «по-модньому», ще не так давно демонстрували скепсис при згадці про патріотизм як стрижневу притаманність людини, – навіть вони внутрішньо виструнчилися і без напускної іронії визнали: так, своєю безстрашністю Надія їх приголомшила.

Честь і гідність завжди були в пошані українців. Надія нагадала про це тим, хто забув чи й не знав, що відсутність таких рис знеособлює людину. Вона зростала в родині, де українство було таким же органічним і природним, як повітря. Тому іншою, ніж вона є, Надія стати не могла. Як і її сестра Юля. Вклонімося їхній мамі. Вона випромінює таку силу всепоглинаючої материнської любові та жертовності, перед якою безсилі кати і каземати і яка ні на мить не дозволяє сумніватися в тому, що її донька Надійка обов'язково повернеться на Батьківщину, в рідний Київ.

Запрограмований на незнищенність генетичний код українського народу в найтрагічніші моменти історії рятував його від неволі і потопу. Через етноцид – ворожу зброю, застосовану проти української нації, іноді вона опинялася над безоднею знищення, та виживала завдяки мужнім і відданим синам і дочкам своїм. Таким, як Надія Савченко. Україна і тепер виживе. І розквітне. Бо має «в серці те, що не вмирає…»

Читайте стор. 2

НА ЧАТАХ

УКРАЇНА В НЕБЕЗПЕЦІ

П'ять місяців триває ніким не оголошена війна Росії проти України. Ракетні установки, важке озброєння, бронетехніка, групи диверсантів, агентів ФСБ, російські кадрові військові і найманці – все це запустила Москва з однією метою: вбивати українців. Путін відправляє в Україну професійних убивць, вишколених катів, які просто звіріють на тортурах українських патріотів. Саме путінські головорізи випускали нутрощі ще живим мученикам і топили їх у річці. Напередодні позачергового самміту ЄС, переконавшись у власній безкарності і беззубості лідерів провідних європейських країн, Путін вдався до безпрецедентних, навіть як для звільненого від совісті і честі чекіста, дискредитаційних заходів України. За його наказом військові відкрили вогонь по містечку Донецьк Воронежської області. Снаряд влучив у житловий будинок, власник якого загинув, а злочин було приписано українській армії. Про «розпинання» на дошці оголошень трирічного хлопчика у Слов'янську російське ТБ оповістило весь світ. Провокації – не новина в російській політиці. Перед початком Другої чеченської війни диверсанти ФСБ за наказом ще тоді звиродпілого «головнокомандувача» підривали житлові будинки в російських містах, звинувачуючи в цьому чеченців. У випадку з Україною стало очевидним, що Росія готує широкомасштабне вторгнення. Справді, пригрозивши, що «беспредел» української армії матиме незворотні наслідки, Путін, безцеремонно і не ховаючись, взявся поливати українську землю залповим вогнем просто із території Росії, застосовуючи при цьому зброю масового знищення найновіших зразків. Авіація РФ штурмувала українські міста…

Сьогодні ми чекаємо рішень ЄС. Яким буде голос Європи? На захист України і світу? Чи все-таки він здригнеться перед непрогнозованістю Путіна?

Ольга ДМИТРЕНКО

З НАГОДИ 70-РІЧЧЯ УГВР

«ПАМ'ЯТАЙ ПРО ВЕЛИКІ ДНІ...»

13 липня, у селі Сприня Самбірського району на Львівщині відбулися урочистості з нагоди відзначення 70-річчя створення Української Головної Визвольної Ради, яка була підпільним парламентом воюючої України та ухвалювала всі стратегічні рішення щодо повстанської боротьби за державну незалежність.

З вітальним словом виступив Голова Конгресу Степан Брацюнь, який підкреслив: створення УГВР має велике значення в умовах сучасної політичної ситуації. І тоді, і тепер українці опинилися в окупації – тому ми повинні сподіватися на самих себе і відновлювати могутність українського війська. Як писав славний гетьман Іван Мазепа: «…нехай вічна буде слава – же през шаблю маєм права».

«У середині 50-х років майже всі члени УГВР або полягли в боротьбі з більшовицьким режимом, або відбували тривале ув'язнення у таборах та тюрмах холодної російської півночі. Тому сьогодні ми засвідчуємо нашу шану тим борцям, котрі не злякалися і пожертвували собою заради української нації. Символічним є і увічнення пам'яті Героїв України – Слави Стецько, першого лідера Конгресу Українських Націоналістів (КУН), депутата Верховної Ради України другого, третього і четвертого скликань та Кирила Осьмака, Президента Української Головної Визвольної Ради: їхній прах покоїться на Байковому цвинтарі у Києві в могилах, що розташовані поруч і потопають у квітах. Герої не вмирають! Вони завжди будуть в наших серцях!» – наголосив Степан Брацюнь.

До учасників віча звернулися також народний депутат України V скликання, член Конгресу, Андрій Лопушанський, член Головного Проводу Конгресу, голова Львівської обласної організації Конгресу Тарас Гентош, голова Самбірської районної організації Конгресу Михайло Шпак, голова Старосамбірської районної організації Конгресу, один із засновників та учасників 1-го святкування УГВР – Володимир Васюта та численні друзі-конгресівці, які взяли активну участь в урочистостях.

У рамках урочистостей з нагоди 70-річчя УГВР відбулася прем'єра літературно-драматичної композиції «Прийди і поклонись Кирилу Осьмакові» за поемою Дмитра Павличка «Кирило Осьмак». Також відбулася присяга новаків пластового юнацтва, урочисте віче, святковий концерт та огляд експозиції у музеї-криївці.

Поїздка у Сприню, яка залишається символом боротьби українського народу проти окупантів, залишила нам незабутні враження, адже сказано в третій точці Декалогу ОУН: «Пам'ятай про великі дні наших визвольних змагань!»

Прес-служба КУН

РЕЗОНАНС

«ЗАХОПИЛИ НАШУ НАДІЮ ВОРОГИ...»

Відомі українці вимагають в уряду зробити все задля звільнення льотчиці Савченко

На захист льотчиці Савченко стали відомі українці, зокрема, вчені, письменники, митці. Всі в один голос твердять: уряд, дипломати і особисто Президент мають зробити все, щоб українська героїня якнайшвидше повернулася додому.

«Надя Савченко – вона ж прекрасний дизайнер, вона дуже різностороння. Те, що вона була пілотом, для мене це була новина. Це ганьба велика для Росії, що вона такими методами користується. Нам треба показати, яка в нас сьогодні держава, як ми вміємо захищати своїх дітей, визволити її. Таких льотчиць не буває багато», – каже співачка, народна артистка України Ніна Матвієнко.

Український філософ Мирослав Попович побажав Надії вистояти. «Не око за око і не зуб за зуб. Може тільки тиск світової громадськості якоюсь мірою залякувати. Я всім серцем бажаю цій дитині вистояти», – сказав Мирослав Попович.

А письменник Олександр Ірванець присвятив пілотці вірша. «Я завжди іронічно ставлюся до такої соціальної поезії, але мене чогось пройняло, я написав про цю Надійку Савченко вірша», – пояснив він і продекламував твір.

Закушу губу
– Що я вдію.
Це не вмістиш до голови –
Захопили нашу Надію вороги
І в полон повели.
А вона, така горда й красива,
Зверхньо так озирає їх.
І ятрить тебе власне безсилля,
Бо ти ж таки – чоловік.
Можна мерзнути й голодувати,
В обложених скніти містах.
Лиш Надію свою віддавати
Ми не можемо просто так.

Підтримав героїчну льотчицю і поет Дмитро Павличко. «Її хочуть принизити, змусити стати на коліна, сказати, що вона, бачите, зайнялася не тою справою. А вона одразу сказала: «Я тут, бо я присягнула Україні». Будь спокійна, Надієчко, не говори багато, ти нічого не винна», – порадив Павличко.

Актриса Ада Роговцева надзвичайно обурена тим, що вчинила Росія. «Я взагалі не розумію, коли мордують жінку. Мордувати жінку не можна. І коли люди таке роблять, гріх великий. І велика кара Божа чекає на них», – наголосила Роговцева.

Нагадаємо, український військовий льотчик Надія Савченко, яку раніше взяли в полон терористи, зараз перебуває у слідчому ізоляторі в російському Воронежі. За словами самої Савченко, її захопили в полон, коли намагалася допомогти пораненим українським солдатам.

«Я йшла до наших поранених. Біля селища Металіст було підбито два наших БТРи, от і пішла за пораненими», – сказала Савченко на допиті.

Президент України Петро Порошенко доручив Генеральній прокуратурі і МЗС з'ясувати ситуацію з українською льотчицею Надією Савченко, яку слідчі органи РФ звинувачують у причетності до загибелі російських журналістів на сході України і яку утримують на території Росії.

Секретар Ради національної безпеки і оборони України Андрій Парубій заявляє, що перебування Савченко в Росії підтверджує взаємодію терористів з владою РФ.

За матеріалами інформагенств

ДОНБАС. ГАРЯЧА ТОЧКА

ВОЄННИЙ СТАН – НЕГАЙНО!

Росія фактично розпочала відкриту війну проти України під виглядом самопроголошених ДНР та ЛНР. Бандформування, які протистоять українській армії, сьогодні треба називати нерегулярною російською армією, тому що вони воюють за інтереси РФ, особовий склад – наполовину з добровольців Росії, а командний – майже повністю. Зброя у них – російська. Керують «ДНР» навіть не громадяни України, а полковники та генерали ФСБ РФ, громадяни Російської Федерації: Володимир Антюфеєв, Ігор Гіркін (Стрельцов), Олександр Бородай та купа помічників з РФ.

Зараз уже всі звикли, що в терористів є «гради», «нони», танки, авіація. Щоденно в Україну з боку Росії заходять колони бронетехніки та військові на російських бронетранспортерах під російськими прапорами. Але в нас досі, третій місяць, триває просто АТО і про воєнний стан не йдеться. Отже, нарешті мають бути названі речі своїми іменами, однозначно дана кваліфікація через запровадження воєнного стану, хоча з величезним запізненням. Відсутність воєнного стану на руку Росії, яка представляє все це як громадянську війну в Україні. Таке блюзнірство буде тривати до тих пір, поки сама Україна не займе юридично правильну позицію.

Скільки про це говорити? Дії українських силовиків – це вже не АТО, а армійська операція з визволення України від загарбників, від окупантів. Тому введенням воєнного стану на захоплених ворогом територіях покажемо, що ми захищаємо свою країну від зовнішнього ворога.

Коли в деяких містах України буде введено військовий стан, тоді проводити антитерористичну операцію стане легше. Паніка зараз категорично не припустима. Хоча донеччани в паніці і, хто може, втікає світ за очі. Ми зберігаємо чисельну і технічну перевага над противником на території Донбасу. У нас є сили і засоби, є резерви. І основне: у нас є значна підтримка українців Донбасу і українського народу в цілому. Це показали визволені Маріуполь, Слов'янськ та інші території. Це показав і останній сепаратистський мітинг 12 липня на площі Леніна в Донецьку, який зібрав аж… 150 прихильників «ДНР», не дивлячись на те, що приїхав Олег Царьов, Бородай, Губарєв і група з РФ «Опасные».

Ми контролюємо більшу частину Луганської та Донецької областей. Введення воєнного стану в Україні означатиме, що Західна Європа буде ставитися до цих подій більш серйозно, не як до внутрішнього конфлікту, а як до війни Росії проти України. І непотрібно буде європейцям нав'язувати Україні переговори з російськими терористами, які тримаються на російських штиках – танках, літаках, ракетах, людському ресурсі тощо!

Донецьк та інші міста української частини Донбасу є фактично окупованими. Не працюють правоохоронні органи, суди, прокуратура, СБУ, органи державної влади та місцевого самоврядування. Повністю вимкнуті українські телевізійні канали. Не виходять місцеві газети. Регулярно виходить газета «Новороссия». На повну потужність працюють ТВ, радіо «Республіка» та російські канали. Наприклад, 11 липня керівництво самопроголошеної ДНР, 16 травня визнаної Генеральною прокуратурою України терористичною організацією, виставило голові мільйонного міста Донецька Олександру Лук'янченку ультиматум: замість забезпечувати життєдіяльність міста – забезпечувати військові потреби «ДНР» для боротьби з українською армією, погрожуючи, у випадку невиконання їх вимог, розправою. В результаті він змушений виїхати з Донецька.

Окупанти в Донецьку ввели військовий стан, комендантську годину, проводять мобілізацію, на в'їзді і виїздах, на блокпостах – контроль, підозрілих затримують і вивозять у невідомому напрямку. Щоденно стає відомо про десятки заручників. Мешканці, які не виїхали, залишились повністю беззахисними в окупованому Донецьку, який перетворився у фортецю, звідки, як кажуть терористи, розпочнеться наступ на захід України аж до Львова. Студентські гуртожитки стали казармами, на школах встановлюють зенітки. Кілька дев'ятиповерхових корпусів гуртожитків Донецького Національного університету, інституту фізкультури, а також повністю вся територія, на якій є казарми, Донецького юридичного інституту, включаючи факультет ДАІ, що розташований у протилежному районі Донецька, будівля Управління по боротьбі з організованою злочинністю, військовий ліцей (з казармами) і казарми військової частини 3037 (в Ленінському районі та штаб цієї ж частини в – Будьонівському районі), будівлю обласного управління СБУ, адмінбудівлі деяких шахт, профілакторіїв і санаторіїв, загальноосвітніх шкіл, зокрема школи смт. Моспине (Пролетарський район Донецька) стали казармами величезного гарнізону російських і чеченських бойовиків, які окупували Донецьк.

Величезні приміщення колишнього заводу «Ізоляція» стали складами, захоплені корпуси деяких лікарень і комерційних медпідприємств підготовлені під госпіталі, колишня територія Держкомрезерву з холодильними приміщеннями використовується під морг.

Якщо і далі будемо «не помічати» цього, як і танків з російськими прапорами, – постраждають не лише сотні тисяч біженців, а українці з Дніпра, Запоріжжя, Харкова, Сум. Чим довше будемо тягнути з введення воєнного стану, тим більшу ціну доведеться заплатити за звільнення Донбасу від окупаційних військ. Сьогодні вже декілька сотень силовиків убиті, тисячі поранені, декілька десятків полонених, а скільки постраждалих, убитих, полонених серед місцевого населення – ніхто такого обліку навіть не веде. Верещать у «Шустера» про допомогу біженцям, але це наслідки. Бо всі ці проблеми з біженцями з Донбасу – актуальні, але в другу чергу. А про причину і спосіб її вирішення щось не дуже чути. А коли Олександра Кужель намагалася пояснити, що введення воєнного стану захистить громадян України на цих територіях, то радник Президента України Юрій Луценко разом з Шустером просто заткнули їй рот. Це той Юрій Луценко, який порадив віддати область Ахметову і його людям. Сьогодні, пане Президенте, вже пора нарешті оцінити і його пораду, і результати роботи Ахметовської команди за 5 місяців, порівнявши стан Донецької і Дніпропетровської областей.

Адже, треба пам'ятати, що з першого березня на Донбасі були спочатку мирні проросійські мітинги, на які масово з'їжджалися туристи з-за кордону. Потім вони взяли в руки біти та пакети з вибухівкою. Потім були захоплення будівель управлінь міліції, адміністрацій і будівель СБУ. Одне містечко, потім два, потім сім. Потім двадцять п'ять. Зі зброї в терористів появились рушниці, просто взяті в тих же будівлях СБУ, МВС та військових частинах. Потім з'ясувалося, що терористи можуть вести мінометні обстріли. Далі збили з гранатомета вертоліт. Потім літак. У терористів самі собою з'являються вогнемети «Шмель» з написом «Из России с любовью». Потім в'їхали вантажівки з чеченцями, осетинцями. Потім були «Нони», установки «Град» російського виробництва, танки. Ось окупанти вже їздять на російських бронетранспортерах по Донецьку замість таксі, підривають мости і залізниці, сіють страх.

Чого ми чекаємо, пане Президенте?

Від кого ми чекаємо адекватних дій? Від бюрократів та запроданців Кремля, зрадників, саботажників, сексотів ФСБ/КДБ, які засіли у вищих ешелонах військового керівництва? У Вашій компетенції, без таких радників як Юрій Луценко, нарешті сказати своє слово і ввести, хоч із запізненням, воєнний чи надзвичайний стан, щоб припинити спецоперацію Кремля з анексії Сходу України, а потім і всієї України.

Ситуація після звільнення Слов'янська різко змінилась: РФ перейшла до відкритої, нахабної і цинічної агресії проти України. І наша реакція має бути адекватною – оголошення воєнного стану.

Марія ОЛІЙНИК
Донецьк

ЮВІЛЕЙ

Павлові Мовчану – 75

Високоповажаний Павле Михайловичу!

Сердечно вітаємо Вас – голову Всеукраїнського Товариства «Просвіта», поета й письменника, відомого громадського та політичного діяча з ювілеєм – 75-річчям від дня народження.

Ваше поетичне слово, як і Ваша діяльність в українському парламенті та на просвітянській ниві, завжди служили рідному народу, стояли на сторожі української мови, національної традиції, історичної правди, сприяли духовному відродженню нації та її держави.

Степан БРАЦЮНЬ і Павло МОВЧАН

Як вірний син свого народу, Ви самовіддано й чесно, без фарисейства та олжі працюєте задля його блага. Ваше життя – взірець патріотизму та безкомпромісності в боротьбі за освячені тисячоліттями цінності – честь і свободу України, її незалежність і гідне місце у світі.

Сьогодні, у тривожний для нашої Батьківщини час, з вірою у її незнищенність, Ви гуртуєте навколо себе однодумців, аби захистити Україну від ворожих зазіхань, поетичним словом вселяєте людям віру в нашу перемогу.

Щиро, від душі бажаємо Вам міцного здоров'я, творчого довголіття, щастя, добра та успіхів в ім'я процвітання Української держави та її народу.

З роси Вам і з води!

З повагою
Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ХАРКІВСЬКІ ХРОНІКИ

ЧИ ДОЧЕКАЄТЬСЯ МОЛОДА ВЧИТЕЛЬКА СВОГО ЗУХВАЛОГО КОЛИШНЬОГО УЧНЯ?

Ольга РІЗНИЧЕНКО

10 липня з Харкова ми повезли допомогу для 72-ї бригади, що стоїть під Амвросіївкою, і для 24-ї, що на кордоні з Росією у Свердловську. Мали з Одеського польового шпиталю забрати командира розвідників Костю, а він показав би стежки, як не зіткнутися із сепаратами і не підірватися на мінах. У принципі тут весь останній місяць не вщухають бої. З тридцяти бійців у Кості в команді залишилось одинадцять. І їхній бетеер ще у червні зі всіма речами згорів. Тому привезли хлопцям те, що вони просили за списком: «австрійку», «британку», берці, маскувальні костюми для розвідників, бушлати, панами, термобілизну, футболки, шкарпетки, кілометр шнурків, натівські та швейцарські дощовики та надувні карімати, розгрузки, наколінники, біноклі, рації, намети, ліки, целокси, ноутбук із модемом, пральну машинку, миючі засоби, тушонку, мішки з цукром, баклаги олії і звісно багато-багато усілякої смакоти

Поки добиралися з Харкова, – у цих районах почалися запеклі бої: росіяни обстрілювали наших з «Градів», українська авіація завдавала по їхніх позиціях точкові удари. У шпиталі чекали на поранених, але вертольоти звідти ніяк не могли піднятись – їх могли збити. У цій ситуації нічого не залишалося, як розвантажитись на території шпиталю, бо їхати далі було вже вкрай небезпечно.

Питає мене військовий хірург, де можна буде подивитися знімки з наших відвідин. Говорю, що на сайті Харківсько-Полтавської єпархії. А він: «Це тої єпархії, де архієпископ Ігор?» – «Так. А ви звідки про нашого владику знаєте?» І він розповів, що вчився на початку 90-х у Києві і бував на зустрічах з патріархом Мстиславом. А його у Києві супроводжував тоді ще голова Всеукраїнського Братства Андрія Первозванного Юрій Ісіченко. «Зустріч із Патріархом перевернула мою свідомість. Я тоді зрозумів, яка це колосальна річ – коли українська Церква має справжнього Владику». І далі: «З того часу слідкував за виступами майбутнього єпископа, а тепер вашого Владики. Читаю його книги, проповіді, статті».

Я зраділа, кажу лікареві, що от на апостолів Петра і Павла в нашій Свято-Дмитрівській церкві відзначається річниця єпископської хіротонії Владики Ігоря. Пообіцяла передати і від нього вітання. Кличу іподиякона нашої церкви, одного з головних спонсорів волонтерських поїздок до військових Вадима Приходченка. Знайомлю їх з лікарем, говорю, що от перед вами нинішній Голова Харківського Крайового Православного Братства Андрія Первозваного УАПЦ. І Вадим також розповідає свою отот почуту історію. Розговорився він із бійцем Білоцерківської 72-ї бригади. Той йому повідав, що вчився у Харкові і були в нього дві вчительки з української мови та культури – мама і донька. І він закохався у свою молоду вчительку. На одному з уроків молода вчителька запитала, як українською мовою буде «признатися у любові». «Ну, я, – говорить боєць, а тоді курсант військового училища, – підійшов і перед усім курсом взяв свою учительку на руки і освідчився їй в коханні».

Потім його за цю зухвалість півроку на гауптвахті тримали. Був він на Майдані з першого дня. 19 лютого його, непритомного, витягнули з-під уламків барикад дівчата-волонтерки. Через отруєння газом переживає сильні астматичні приступи і тому зараз потрапив до шпиталю. Але, щоб усі знали, які хлопці за нас з вами воюють: по секрету передав він голові нашого Братства півтисячі, щоб той на всі гроші купив його коханій колишній учительці троянд!!!

Так що ще цікаво – мама молодої вчительки Ніна Григорівна Немировська була однією із найдієвіших учасниць відродження руху Української Автокефальної Православної Церкви в Україні на початку 90-х років, головою Крайового Братства перед тим, як ним став Вадим. Авторка численних виставок у нашій церкві про патріарха Мстислава і книги про відвідини Патріархом Харкова.

От і не вір після цього, що усі ми, українці – брати і сестри у Христі, й історія нашого безмежно героїчного часу прописана у Вічності і далі йде вгору.

P.S. *12 липня вантажівки, які забрали зі шпиталю бійців 72-ї та 24-ї бригад із залишеною нами допомогою, обстріляли з важкої артилерії російські найманці. Троє наших загинули, семеро поранених. Наступними днями, з 12-го по 17 липня, під Амвросіївкою 72-га та під Свердловськом 24-та бригади перебувають під безперервним вогнем противника. Чи дочекається молода вчителька свого зухвалого колишнього учня?*

Фото автора

"ЧИНОВНИК!
Дізнайся, скільки ти вартуєш – і поверни здачу!!!"
Підходьте до пам'ятника Шевченку!!!
Киньте «30 срібняків» для нашої нинішньої влади!!!!

15 липня в Апеляційному суді Харкова відбулись засідання у справі Максима Зінченка та Валентина Бистриченка з приводу виконання ними всенародного хіта про Путіна. Суддя Виноградова винесла вирок Максимові Зінченку за статтею про дрібне хуліганство – штраф у розмірі 51 гривні.

Справу Бистриченка розглядав суддя Зубков. Процес тривав менше години. Остаточний вердикт – 51 гривня.

Попередньо суд покарав активістів 50-ма годинами виправних робіт.

Штраф Зінченка та Бистриченка буде виплачено копійками, які активісти зберуть на майдані і принесуть суддям у мішечках, як новітнім іудам.

ПРАВДА КЛИЧЕ

УКРАЇНСЬКІ ЖЕРТВИ 1941 РОКУ І СЬОГОДЕННЯ

Традиційно, на початку липня, у Львові згадують жертв трагічних подій червня 1941 року.

Цьогоріч ці спогади і вшанування пам'яті невинно убієнних земляків у 1941 році наповнилися додатковим щемливим смутком, спричиненим новими подібними переживаннями, що виповнюють серця українців. Через біль сердець, переживаний сьогодні у зв'язку з інтервенцією Росії, українці гостріше сприймають трагічні події минулого.

Коли в Україну прийшла Друга світова війна і під натиском німців радянські війська покинули Львів, люди кинулися до тюрем, куди більшовики запроторили тисячі людей з усіх районів. Совєтський окупант поспішно покинув Галичину, і у всіх була надія на звільнення численних в'язнів. Та цю надію змінив нечуваний жах і розпач… Ті, що кинулися до тюрем, виявили у них тисячі неймовірно спотворених тіл закатованих мирних людей.

Гори трупів, жахливо понівечені тіла наших краян… Були тут інтелігенти й селяни, священики й ченці, чоловіки й жінки, старі й молоді, навіть діти… Були прострелені, були з проламаними черепами, були з виколеними очима, з відрізаними вухами та іншими частинами тіла, з розпоротими нутрощами… Страшно уявити, навіть писати боляче, до чого дійшли у своєму звироднінні ті, хто це заподіяв.

Від рук нелюдів пішли передчасно з життя тисячі людей… Дехто за те, що критично ставився до совєтської влади, дехто за те, що зберігав удома тризуб або синьожовтий прапор, дехто – що був надто інтелігентний і сповнений власної гідності, а дехто лише тому, що був українцем.

Сьогодні глибоко переживаємо загибель Небесної Сотні та з болем спостерігаємо подальші втрати кращих синів і дочок України… Знову гинуть українці за те, що є патріотами України, що не хочуть і не можуть зрадити Україні та високим ідеалам волі й справедливості. І знову ці важкі й трагічні події мають своє джерело у Москві! І знову здригається людство від звиродніння ворогів теперішніх.

Усіх невинно убієнних, кого не впізнали в червні 1941 року родичі та не забрали із приміщень львівських тюрем для поховання, в липні було захоронено без домовин у великому рові біля бічної стіни Янівського цвинтаря (поле 55).

У цвинтарних книгах з Львівського архіву виявлено записи про те, що другого липня 1941 року з тюрми «Бригідки» на Янівський цвинтар було вивезено 382 неопізнані тіла, третього липня – 83 тіла з тюрми на Лонцького, а четвертого липня – 48 тіл із Замарстинівської тюрми. Подальшими дослідженнями було виявлено, що в лютому-березні 1942 року ще відбулося масове перевезення знайдених у тюрмах останків жертв червня 1941 року. В архіві вказано, що було нараховано 1080 осіб, а решта людських останків – «у 24 ящиках».

Десятиліттями в період радянської влади на це місце скидали сміття. Та старші люди берегли в своїх серцях пам'ять про замордованих земляків своїх та приходили сюди потайки помолитися. А ще дивилися на накреслені на стіні чиєюсь доброю рукою позначки, які вказували межі захоронення тіл.

Тепер на місці цього масового захоронення, на полі 55-му, з ініціативи Львівської обласної організації Всеукраїнської Ліги Українських Жінок, за підтримки багатьох патріотичних організацій та стараннями міської влади споруджено величний скорботний меморіал, який промовисто нагадує про трагедію 1941 року.

Цей грандіозний комплекс, який простягнувся на сто метрів, іменується «Меморіал жертвам політичних репресій московського комуністичного режиму в Україні» та подає лаконічну, проте конкретну інформацію про масштаби злочину комуністичного режиму на Львівщині, що відображає і загальну суть окупації України совєтсько-большевицькою владою.

У неділю, шостого липня, на цьому Меморіалі, що на полі №55 Янівського цвинтаря, зібралася скорботна громада, щоб спільно помолитися, вшанувати пам'ять невинних жертв московсько-комуністичного режиму.

Дев'ять священиків трьох українських конфесій спільно відслужили поминальне богослужіння, після чого відбувся короткий, проте інформаційно насичений і зворушливий реквієм пам'яті захоронених земляків.

Цього року у виступах Юрія Антоняка, Петра Франка, Надії Кохалевич, Мирослави Кушнір, Лідії Купчик, Іванни Корнецької та інших акцентувалося на паралелях, які спостерігаємо в трагічних подіях 1941 року та сьогоденні. Знову Україна відчуває злочинне зазіхання з боку ворожого сусіда, знову рука Москви чинить злочини супроти українського народу!

Усі сходились на тому, що нашим спільним обов'язком є знати й пам'ятати про трагічні події у червні 1941 року, молитись за душі невинно убієнних наших земляків та твердо й гідно стояти в обороні незалежності й єдності України. Наша пам'ять і звертання до Господа Бога допоможуть нам бути сильними й непереможними.

Мусимо всі звільнитися від байдужості й пасивності, від дріб'язкового взаємопоборювання й різних суперечок та спільно, кожен на своєму місці і в силу своїх можливостей докладати всіх зусиль, щоб відстояти незалежність і справедливість в Україні та не допустити подібних трагедій у майбутньому!

Закінчився реквієм на Меморіалі жертвам політичних репресій піснею Українських Січових Стрільців «Коли ви вмирали, вам дзвони не грали» та Гімном України.

Лідія КУПЧИК,
голова Львівської міської організації
Всеукраїнської Ліги Українських Жінок

ВТРАТА

ПАМ'ЯТІ ВАЛЕРІЇ НОВОДВОРСЬКОЇ

12 липня, на 65-у році життя, померла російська правозахисниця і публіцистка Валерія Новодворська. Совість Росії та великий друг України.

У реанімації відділення гнійної хірургії за її життя боролися протягом декількох годин.

За даними джерела «Лента.ру», Новодворська померла від інфекційно-токсичного шоку. Є підозри, що її отруїли. Небезпідставні. Надто раптовою стала її смерть…

Одне з останніх публічних звернень Валерії Новодворської було адресоване «ополченцям» «ДНР».

«За що ви, мої дорогі, хороші ви, в ім'я чого збираєтеся помирати? Невже за російське телебачення, якого ви надивилися? – запитує правозахисниця. – Путіну не потрібен Донбас. Ви потрібні були як додаток до Миколаєва, Херсона, Одеси. Потрібні не ви, потрібна чорна діра, через яку для розпалювання міжусобної війни надходитиме зброя».

Валерія Новодворська народилася 17 травня 1950 в сім'ї москвичів – лікаря та інженера.

Під час навчання на французькому відділенні Інституту іноземних мов імені Тореза організувала підпільну студентську групу.

5 грудня 1969 в Кремлівському палаці з'їздів 19-річна студентка Валерія Новодворська розкидала листівки з антирадянським віршем власного твору «Спасибі, партія, тобі!».

Її відразу ж заарештували за звинуваченням в антирадянській агітації і пропаганді (ст. 70 КК РРФСР) і помістили в одиночну камеру Лефортовської в'язниці. З літа 1970 року по лютий 1972 Новодворська перебувала на примусовому лікуванні в спеціальній психіатричній лікарні в Казані.

Відразу після звільнення в 1972 році Новодворська зайнялася поширенням самвидаву. Наприкінці 1970-х намагалася створити підпільну політичну партію для боротьби з КПРС.

У 1978 році стала одним із засновників «Вільного міжпрофесійного об'єднання трудящих» (СМОП). Аж до початку 1990-х років Валерія Новодворська піддавалася систематичним переслідуванням – примусової госпіталізації в психлікарні, допитам і обшукам.

Новодворську тричі судили за дисидентську діяльність. З 1987-го по травень 1991-го вона організовувала в Москві антирадянські мітинги і демонстрації.

17 разів затримувалася міліцією і піддавалася адміністративним арештам. У 1988 році Новодворська стала співзасновником партії «Демократичний союз».

Восени 1993 року підтримала указ про розпуск Верховної Ради, влаштовувала мітинги на підтримку президента Бориса Єльцина.

Брала участь в установчому з'їзді блоку «Вибір Росії». У грудні 1995 року на виборах до Держдуми 2-го скликання Новодворська увійшла до виборчого списку Партії економічної свободи.

Новодворська послідовно виступала проти імперської політики Росії, реваншу спецслужб, згортання демократичних прав і свобод.

Вона активно підтримала українську революцію і боротьбу з російською агресією на Сході України. Новодворська також виступала з різкою критикою РПЦ.

Сама вона хрестилася в 1990 році, належала до Української Автокефальної Православної Церкви.

Регулярно публікувалася на «Грані.ру», журналі The New Times, виступала на «Відлунні Москви», разом з Костянтином Боровим вела відеоблог.

Валерія Новодворська – автор книг «Над прірвою в брехні», «Мій Карфаген повинен бути зруйнований», «По той бік відчаю», «Прощання слов'янки», «Поети і царі».

Остання колонка на «Грані.ру» «Поганий мир» присвячена Україні

ПОГАНИЙ МИР

Останній текст Валерії Новодворської був присвячений Україні

Поганий мир для України буде виглядати погано, і невідомо, чи захоче молода держава з нього починати нове життя. Звичайно, поганий мир краще доброї сварки, а щоб закінчити добру сварку добрим миром, треба пролити дуже багато крові, – і своєї, і чужої, і мати велику перевагу в силах. Якби Україна мала справу тільки зі зрадниками-«колорадо», з 20 відсотками фанатиків і ідіотів совкового типу з Донбасу, то можна було б дозволити собі розкіш доброго миру.

Але Україна воює з Росією, а такі європейці, як історична батьківщина Гітлера, – Австрія, яка мабуть, увібрала в себе в 1938 році логіку капітулянтства і підлабузництва, а в 1945-му – надлишкове лицемірство і прислужництво новим переможцям, здатні тільки на те, щоб розв'язати руки агресору. І все це заради балончика газку зі знижкою з «Південного потоку». Добре, що у Гітлера не було нафти, а то фашизм, мабуть, міг би й восторжествувати. Адже минуло 70 років, і заради нового агресора – Росії – Австрія пропонує зробити «ісключеніє» (хто видобуває, той нехай і транспортує).

Добре ж перемир'я, якщо українська армія чесно перестає довбати «колорадів», а вони збивають її гелікоптери і підривають залізничні колії. А ми тут, пташечки, заспівали про мир. Тим часом путінські кішечки збираються Україну скраєчку потихеньку доїдати. Легко відкликати вже не потрібний дозвіл з розгорнутими прапорами і всією російської армією входити на українську територію. Для Ради Федерації всі ці папірці – хвилинна справа, там же засідають роботи.

Ми розуміємо, що єльцинський час був дивом, боязкою спробою олюднити величезну, відсталу, злісну країну. Ми розуміємо, що далі наш асортимент правлячих хунт, диктатур і автократій складатиметься з злодюг і цих самих кровопивців. Ау, де наші милі злодюги? У США готовий для вас гаманець: чи не буде подальших санкцій, а Крим віддасте, так і зовсім їх скасують. Завжди ж є вибір: гаманець або життя. Навіщо вам життя українських хлопців і дівчат? Повертайтеся до гаманця, грабуйте свою країну, цьому трупу вже все одно. Дав же він вам кошти на Олімпіаду. Покірний небіжчик. А Україна жива, їй боляче, і взяти з неї нічого, останній золотий батон пранкер Вован обіцяв останньому диктатору Європи Лукашенкові подарувати.

Втім, нинішні чекісти теж садисти, як і колишні. Ті, захопивши романовський гаманець і романівські палаци, не вдовольнилися цим, а стали різати і душити, будуючи своє «вигадане царство».

Поганий мир для України може виглядати так: Донбас буде найсильнішим гальмом на шляху реформ, «колоради» будуть лякати НАТО своїми пиками і російськими прапорами так, що всупереч усім референдумам (а референдум тепер дасть хороший результат – Путін постарався) НАТО побоїться взяти до себе Україну. Організація боязка, Росією зашугована, самі знаєте. Донбас буде мітингувати на користь Росії, вихвалятися тим, що вони вбивали українців, відмежовуватися від своєї країни. Отримавши амністію, «колоради» оберуть у мери, губернатори і в депутати Ради своїх улюблених бойовиків, а вже Губарєва і Пономарьова – в першу голову. Будуть грабежі ночами, тому що бандюки, які вирвалися на оперативний простір, ні в шахти, ні в автосервіс працювати не підуть. «Колоради» вимагатимуть російських шкіл, щоб ненависна їм українська мова зовсім не звучала і навіть діти її не вчили.

Одне слово, все буде так, як при худому мирі в Німеччині до середини 50-х років. Його добре вивчати по Генріху Бйоллю («Будинок без господаря» і «Очима клоуна»). Вдови солдатів і офіцерів вермахту отримують пенсію за працю їхніх чоловіків на полях Європи на благо Фатерланда, вчителі розповідають дітям, що нацизм був не такий страшний, як американці кажуть, а різні поплічники нацистів видають себе за антифашистів і примазуються до пам'яті Анни Франк. При цьому Німеччину таки надійно тримала англо-американська окупаційна армія, а план Маршалла німців підгодовував.

Найтяжка громадянська війна між Північчю і Півднем США закінчилася через чотири роки, в 1865-м, теж худим миром. Мешканці Півночі грабували Південь податками, довели його до голоду, а жителі Півдня у відповідь на конфіскації і позбавлення прав організували Ку-клукс-клан, вбивали негрів, які намагалися голосувати, і вважали себе окупованою країною. Як поєднати в одній державі шанувальників Маргарет Мітчелл («Віднесені вітром») і шанувальників Гаррієт Бічер-Стоу («Хатина дядька Тома»)?

А Майдан і «Колорадо» сумісні тільки в рамках Кримінального кодексу: патріоти йдуть у Раду, за колорадську стрічку дають рік в'язниці, а за російський прапор – не менше ніж п'ять, все-таки державна зрада.

Добрий мир добренькій Європі не сподобається, тому що укладають його тоді, коли ворог вже не може підняти голови. А не може тому, що голову вже відірвали. Таким миром був римсько-карфагенский, після Третьої пунічної війни. Карфагеняни були знищені всі, крім проданих у рабство. Місто зруйноване і спалене, селитися на попелищі заборонили, територію засіяли сіллю, щоб на ній нічого не росло, і ще тричі провели плугом борозну – на знак прокляття. Я не стверджую, що Росія не гідна подібної долі. Але як Україна може такий фінал їй забезпечити, особливо за наявності в Європі ОБСЄ, яка неодмінно заступається за «бідне мирне населення Донбасу» з ПЗРК в руках?

> *«Росія буде на колінах просити у України шматочок хліба з салом. Що ж, якщо це ціна за мир і за повернення Україні Криму, нехай буде так.»*

Добрим миром був іспанський, пам'ятником якому став величезний хрест у Долині Полеглих, схожий більше на гігантський меч, встромлений в землю. Фаланга Франко (не без допомоги гітлерівських літаків) перемогла комуністичну Республіку настільки надійно, що й сьогодні в Іспанії комуністи – штучний товар і ніхто не сміє демонтувати в цій самій долині могилу Франко. Фашизм спустили на гальмах, Франко обдурив Гітлера, не вступивши у війну на його боці і не чіпаючи своїх євреїв, навіть давши притулок європейським біженцям, а потім Хуан Карлос і зовсім ввів демократію.

На що вистачить в України сил? Ми готові до спокутування. Боюся, що Путін доведе ситуацію до доброго миру, коли знесилена, голодна, роздягнена Росія буде на колінах просити у України шматочок хліба з салом. Що ж, якщо це єдина ціна за мир і за повернення Україні Криму, нехай буде так.

БАТЬКІВЩИНА В НЕБЕЗПЕЦІ

БАТАЛЬЙОН «МАТІЛАН» ЗВІЛЬНЯТИМЕ ДОНБАС

Наталія СВІТАНОК

Українським євреям небайдужа доля України. Вони хочуть бачити землю, на якій живуть, вільною від терористів і загарбників. Тому створюють підкріплення для сил АТО. Новий добровольчий батальйонноситиме назву «Матілан».

– Відбувається створення добровольчого єврейського батальйону для звільнення території України від терористів і загарбників. Адміністратор цієї групи був військовослужбовцем ЦАХАЛа, і просить усіх євреїв, які проживають на території країни, де вони народилися, виросли і живуть, приєднатися до батальйону «Матілан». Україна – це наша країна, наш рідний дім, який ми повинні і зобов'язані захищати, – повідомляє організатор батальйону Максим Нейман.

Для тих, кому видається дивним той факт, що євреї будуть воювати за Україну, вони відповідають:

– Так, євреї будуть воювати за Україну, у нас, припустимо, подвійне громадянство. Але багато хто з нас виріс на цій землі, ввібрав її дух.

На даний момент Україна зіткнулася з сильним агресором. Але ми зможемо його знищити, перетворивши на порох. Разом. Слава Україні!

За словами Максима Неймана, організатори отримують безліч заявок про прийняття в батальйон.

– На даний момент дуже багато людей виявили бажання вступити до нашого батальйону. Справа добра, але ми набираємо людей з військовим досвідом, хоча б з мінімальним. Ми не повинні втрачати своїх людей, ми повинні вбивати сепаратистів і ворогів, які посягнули на нашу країну, на нашу Україну.

Хоч і батальйон єврейський, але багато євреїв народилися в Україні і вважають її своїм рідним домом. Це війна народів проти агресора, проти Росії, яка намагається зруйнувати Україну. Але якщо невелика країна, Ізраїль, змогла воювати проти всього арабського світу і вигравати цю війну, то чому Україна не зможе штовхнути під зад нахабного ведмедя? – кажуть організатори.

При цьому ініціатори мають намір вирішити з МВС питання про надання всіх необхідних паперів. Окрім цього вони звертатаються в організації Ізраїлю, щоб ті «допомогли нам у розвитку ініціативи».

ЦЕ – НАША ІСТОРІЯ

95-ЛІТТЯ СТВОРЕННЯ ЄВРЕЙСЬКОГО КУРЕНЯ В УГА

Де Крим – а де Рим!
Де Русь-Україна – а де Палестина-Юдея! Однак українсько-єврейські стосунки мають тисячолітню історію, про що ми мало або зовсім непоінформовані. (Зацікавлених відсилаю до Історії української міфології, або до «Словника давньоукраїнської міфології» С.Плачинди).

Коли ж тоді євреї появилися на нашій землі? Дуже давно, але за посилений наплив треба вважати час панування Казимира ІІІ. Як відомо, був час, коли з країн Європи євреїв просто виганяли, а в Росію не впускали. 1563 року цар Іван Грозний наказав усіх євреїв утопити в річці Двіна разом з жінками і дітьми, якщо вони не охрестяться. І до 1905 року євреї не мали права поселятися на російських землях. Все це спричинилося до того, що чисельність єврейського населення на українських землях зростала. Протягом віків наші містечка були властиво єврейськими, в багатьох містах євреї складали значний відсоток, а то і більшість мешканців. Вони опанували торгівлю, ремесло, промисловість (менше), капітал. Так вони вросли в український світ на землях і під московською, і під австрійською окупаціями, але зберігали свою релігійну спільноту, що була визначником їх національності. Що належить підкреслити: абсолютна більшість єврейського населення володіла українською мовою.

Українська Центральна Рада вже 1917 року надала національним меншинам, у тому числі і євреям, персональну автономію, що спричинилось до активізації їхнього національного життя.

У жовтні 1918 року Українські національні збори у Львові в своїй постанові оголосили: «Всі національні меншини, при тому євреї визнаються за окрему націю, (курсив мій) повинні прислати в Українську Національну Раду, у Львів, своїх представників».

Тоді то євреї почали творити свої організації і міліцію. На базі єврейської міліції в Тернополі в червні 1919 року був створений Єврейський військовий Курінь у складі І-го корпусу УГА, командиром якого був поручник С. Ляйберг. Курінь складався з трьох сотень піхоти, кулеметної сотні, чоти кінноти, чоти саперів і чоти зв'язку.

Курінь брав участь і відзначився в боях проти агресії польських військ на ЗУНР в 1919 р. , а в липні 1919 р. – проти московських більшовиків у районі Бердичева і Вінниці та в поході на Київ. У середині 1920 р. внаслідок боїв з більшовиками і тифу Курінь втратив 2/3 особового складу і був розформований, його бійців розподілили по інших частинах УГА.

Командир Куреня С. Ляйнберг був полонений поляками і страчений.

Є така коротка героїчна історія боротьби наших народів за свою волю на нашій землі.

Єврейський Курінь в українському війську – це історичний феномен у нашій і єврейській історії. Адже історія зафіксувала лише один такий факт: у 1917 р. у Великій Британії був створений єврейський військовий підрозділ у Палестині і воював проти Туреччини, за що Англія надала євреям т.зв. «право до власного дому» (право поселятися в історичній Палестині), якого євреї були позбавлені майже дві тисячі літ.

Висновок: треба пізнавати і розкривати на світло Боже славні сторінки стосунків між народами, між українцями і євреями зокрема і поборювати негативні стереотипи.

Степан СЕМЕНЮК

НА ПУЛЬСІ

ВІДЗНАЧЕННЯ 355-ї РІЧНИЦІ КОНОТОПСЬКОЇ БИТВИ

Конотопська битва 1659 року – битва між військами Гетьмана Івана Виговського та Кримської Орди з одного боку і московським військом з іншого біля міста Конотопа сучасної Сумської області належить до найганебніших і наймасштабніших поразок російської зброї і довгий час залишалася забороненою темою в російській та радянській історіографії. Протягом століть інформація про неї замовчувалася, бо правда про події під Конотопом розвінчувала багато великодержавних міфів, особливо про «споконвічне прагнення українців до союзу з Росією».

Для Конгресу Українських Націоналістів уже стало традицією гідно вшановувати борців, що поклали свої голови в боротьбі за здобуття незалежності України. Так і цьогоріч, делегація Конгресу у складі Голови партії Степана Брацюня, Голови Київської міської організації КУНу Юрія Шепетюка, Голови Спілки офіцерів України, заступника Голови КУНу, капітана 1 рангу Євгена Лупакова, голови Кримської організації КУНу Василя Овчарука, ліцеїстів Київського військового ліцею ім. Богуна прийняла участь у святкуванні торжества української зброї під Конотопом.

Делегація поклала квіти до пам'ятного знаку пам'яті українських бійців Конотопської битви у селі Шаповалівка, де 1659 року відбулася переможна битва українського війська над московитами.

З промовою виступив Голова Конгресу Степан Брацюнь та Голова Спілки офіцерів України, заступник Голови Конгресу Євген Лупаков.

«Конотопська перемога над Москвою – це сторінка слави та героїзму наших звитяжних предків, яка гострими шаблями назавжди вписана в історію воєнного мистецтва» – зазначив Степан Брацюнь.

Гетьман Іван Виговський, як досвідчений стратег і політик, готуючись до Конотопської битви розумів, що завжди потрібно розраховувати на власні сили: «бо на чужому возі далеко не заїдеш». На цьому прикладі ми сьогодні маємо вчитися, як потрібно здобувати перемоги.

Гетьман Іван Мазепа, у Маніфесті до українського війська і народу 1708 р., заповів нам свою ідею і свою мету боротьби за Україну: «острих шабель добувайте, а за волю, хоч умріте, і вольності бороніте!»

Підкреслюючи значення українського війська, Мазепа писав: «нехай вічна буде слава – же през шаблю маємо права!»

Саме в цьому і тільки в цьому ключі ми, українці, маємо оцінювати славні перемоги наших великих пращурів!

На завершення учасники заходу відвідали меморіальний комплекс «Батурин».

Прес-служба КУН

ЧИ БУДЕ СУД, ЧИ БУДЕ КАРА?

НАЗВАНО УСІХ ВИННИХ У ВБИВСТВАХ НА МАЙДАНІ

Тимчасова слідча комісія Верховної Ради з розслідування масових убивств 18–20 лютого 2014 р. поклала відповідальність за розстріл людей на Майдані на «злочинну організацію» чиновників, зокрема з силових відомств, яку очолював екс-президент Віктор Янукович.

Звіт ТСК оприлюднив на своєму офіційному сайті її голова, народний депутат України Геннадій Москаль.

«Комісія дійшла висновку, що керівником цієї злочинної організації є колишній Президент України Віктор Янукович», – йдеться у звіті.

На думку комісії, до складу угруповання входили:

– весь склад Кабінету Міністрів України, який 22 січня 2014 року проголосував за протиправні постанови № 12,13,14 (які на сьогодні скасовані Окружним Адміністративним судом м.Києва);

– екс-міністр внутрішніх справ Віталій Захарченко;

– колишній командувач Внутрішніх військ (нині – Національна гвардія України) Станіслав Шуляк;

– колишній заступник міністра внутрішніх справ Віктор Ратушняк;

– екс-заступник начальника ГУ МВС у Києві Валерій Мазан;

– колишній заступник начальника ГУ МВС у Києві Петро Фетчук;

– екс-начальник управління громадської безпеки ГУ МВС у Києві Олег Мариненко;

– екс-начальник спецпідрозділу «Беркут» (станом на сьогодні вже розформованого) ГУ МВС у Києві Сергій Кусюк;

– екс-голова Служби безпеки України Олександр Якименко;

– екс-перший заступник голови СБУ Володимир Тоцький;

– колишній начальник спецпідрозділу «Альфа» СБУ Олег Присяжний;

– екс-начальник Антитерористичного центру СБУ Андрій Меркулов;

– екс-перший заступник міністра Кабінету Міністрів Владислав Забарський;

– весь тодішній склад оперативного штабу, який був створений наказом голови СБУ Якименка для проведення Антитерористичної операції проти Майдану;

– повний склад суддів Печерського районного суду м.Києва, якими було винесено завідомо неправосудну ухвалу №757/27190/13-Ц від 09.12.2013 року (спроба заборонити Майдан);

– посадові особи Київської міськради, які в порушення статті 33 Конституції України, подали позов до Печерського райсуду Києва, на підставі якого той виніс ухвалу 09.12.2013.

«Дії цих осіб підпадають під статтю 255 Кримінального кодексу України – «Створення злочинної організації», – наголошується у звіті ТСК.

Сьомого липня комісія надіслала всі напрацьовані матеріали в Генпрокуратуру.

ДУХОВНІСТЬ

ФОРУМ

СБУ закликає до спільної боротьби з корупцією

На днях за ініціативою Голови СБУ Валентина Наливайченка відбувся перший Антикорупційний форум за участю керівництва СБУ, Держмитниці, Антимонопольного комітету та Антикорупційного комітету, очолюваного Тетяною Чорновіл, та великої групи активістів різноманітних громадських рухів та ініціатив.

Серед них і відомі діячі Революції Гідності на Майдані, і менш відомі, але не менш активні діячі з провінцій. Основною метою, яку поставили перед собою ініціатори форуму, було об'єднання зусиль державних органів та вищезазначених рухів й ініціатив у боротьбі з метастазами корупції, що пронизала за часів Януковича всі державні органи знизу доверху: від голів сільських рад до міністрів і депутатів Верховної Ради. Особливо пильну увагу присутніх привернули такі корупційні сфери як митниця, охорона здоров'я, тендерні закупівлі та інші. По завершенні Антикорупційного форуму присутні дійшли згоди з об'єднання зусиль державних органів та громадян у боротьбі з епідемією корупції. Наступне засідання форуму буде присвячене корупції на митницях.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ТРОЯНСЬКИЙ КІНЬ: «П'ЯТА КОЛОНА» В УКРАЇНІ

Олександр СОПРОНЮК,
Асоціація українських письменників

Ця, тонована в чорне, книжка (збірка статей) одразу ж – без попереджувальних готувань – обпалює і заводить до несхибного наступального виру. В ньому – чесний поступ до живої української правди. Нашої істини. І нашої національної постави. Через посутнє пізнання внутрішнього прихованого ворога. Справжнього – не декорованого.

Заголовним словом до видання стоїть прозора невідворотна сполука – «УКРАЇНОФОБІЯ: «П'ята колона» та її ляльководи». З конкретними фактами, посиланнями, першоджерелами. Автор дослідження – талановитий український публіцист, фаховий історик Віктор Рог. Власне саме називання матеріалів напряму відкриває, наголосимо за ПОЕТОМ, «вікна в позапростір»: «Секретна зброя» Росії», «Без маски і макіяжу», «Свинство замість совісті», «Щирість» Табачника: між брутальністю і криміналом», «Справжнє обличчя…»… і нарешті – «Що таке «п'ята колона» і як з нею боротися».

За доречне наразі зняти каламуть з самої Каїнової історії і повідати «звідки ноги ростуть». Що власне і робить Віктор Рог. Тему «П'ята колона» дала до «темного» політичного життя громадянська війна в Іспанії. Жовтнем 1936 року військові формування Франческо Франко в чотири колони «обняли» столичний Мадрид. Тоді ж Франковий генерал Еміліо Мола в радіо оголосив, що в Мадриді вже стоїть їхня «п'ята колона». Вона розпочне – за нею і буде безпосередній результат операції. Відтоді агентурний підрив і ворожа сутність роботи в лоні своєї країни і дістали таке означення.

Отже, «Українофобія: «П'ята колона…»… Цей друкований висил, зауважу принагідно, що його добрим порухом випустила в світ «Українська видавнича спілка імені Юрія Липи» (макет і титульна обкладинка Василя Бойка, переднє слово «Вагомий крок» – і то вельми прикметно! – написав до книжки народний депутат України, а від 27 лютого – секретар Ради Національної безпеки і оборони України Андрій Парубій), зобов'язаний і мусить бути на ідеологічному покуті кожного свідомого державного мужа – національного політика, а то й мистця, позаяк нинішні українські реалії напродиво складні і глибоко драматичні.

У своїх публікаціях Віктор Рог і відстежує – почасти до знемоги різко – отсю-от «нашу» трагедійну тяглість традицій, що живиться імперським гноєм іще від часу Романових, потому з комуністичної доби і ось уже цілих 23 роки в самостійній державі Україна.

Якщо означені схематичні напрямні безпосередньо спроектувати на програмові, в серцевині своїй ворожі до Української держави, гасла і дії Партії регіонів і КПУ, що їх іще й досі не прибрали, не заборонили – вони й далі танцюють-гуляють, – цілої низки пігмейно-карликових провокативних «політічєскіх отрядов» і структур, різномаїтних «блоков», «союзов», «общін» та «двіженій», на кшталт «рускіх єдінств», «рускіх наслєдій», «другіх» і «єдіних» «росій»-«родін», всуціль промосковські російськомовні ЗМІ – преса, радіо-телевізія і повальний, продуманий, заник своїх, українських, – то мимоволі проступає страшний Путіновий присуд: «Украіна – ето даже нє государство» і «Дальнєйшеє єйо существованіє нєдопустімо, …будущеє на просторах СєНєҐала за Евразійской імпєрієй» – це вже за «прєдвадітєлєм Євразійской партії» Алєксандром Дугіним («Чьорний ордєн СС»). І «шуллєрова» запомога їм тут – горезвісна «п'ята колона» – «госпІдарні» і чужинецькі пропагандисти, пригодовані «свої» дотеперішні сексоти, вічна внутрішня агентура, латентна кремлівська мережа. Коли ці речі так чи так, але відкриваються (такий собі «троянський кінь»), то початком свідомість зазвичай обіймає круте заціпеніння – і передусім тому, що одразу важко навіть оцінити – скільки власне лиха за цією підступною силою і збагнути сам механізм, за яким воно творилося і твориться в Україні, за нинішніх драматичнонебезпечних часів.

Наразі одначе – до суті.

…В анексованому Путіним (точніше, зданим нашим верховенством) Криму українські громадські організації поширили до української влади заяву «...Найгірше у сучасному Криму почуває себе територіально розпорошене, зросійщене та незгуртоване українське населення. У Сімферополі та Севастополі викрадено та зникло кілька десятків українських активістів, журналістів, громадських діячів і навіть священнослужителів. Доля багатьох із них невідома й досі. Сьогодні у громадських місцях та на вулицях небезпечно говорити українською мовою, аксьоновські озброєні бандформування (самооборона) та «рускіє» окупанти тероризують не лише військових, а і їхні сім'ї, погрожуючи виселенням з помешкань. У Таврійському національному університеті призупинено діяльність факультету української філології. Створюють нестерпні умови для вчителів української мови та літератури, українознавства й історії. Майже всі вони завтра стануть безробітні. Передбачається закрити українські класи та зліквідувати і так нечисленні українські школи, насамперед відомої школи-гімназії Сімферополя, де директором, Заслужений працівник освіти України Наталя Руденко. Можна прогнозувати, що буде ліквідований і Український музичний театр, знаменитий ансамбль «Таврія», закриють усі українські театральні студії. Вже сьогодні не транслюють центральні українські телеканали, заблоковано доставку української преси.

Українська влада українцям Криму має не лише забезпечити, а й гарантувати:

1. Життя та роботу на півострові у правовому полі України.
2. Майбутнє нашим дітям та онукам.
3. Збереження всіх конституційних прав та свобод.
4. Отримання освіти рідною мовою та збереження національної ідентичності.
5. Збереження земельних та майнових прав і заощаджень.
6. В разі вимушеного виїзду громадян Криму – надати їм статус біженців.
7. Надання компенсації за втрачене житло, матеріальні вартості, заощадження та забезпечення роботою на новому місці проживання».

Наразі можемо законстатувати: справно виконуться-діє з новопосталих забезпечень і гарантій тільки пункти 6-й і десь частково починає працювати 7-й.

Київ, Івано-Франківськ, Львів, інші українські міста не встигають приймати потяги біженців – з українцями, кримськими татарами, росіянами…

Добра частина військових, які склали раніше присягу на вірність народу України, самочинно чи з вербування, то вже як кому заманеться тлумачити, перейшли на бік російського окупанта, посиливши кримську п'яту колону. І десь уже близько – ось тут, поруч, стала!!! – далека реальна стаття 17 Конституції Української Держави, що «на території України не допускається розташування іноземних військових баз» і притлумлені субмарини Чорноморського флоту «братньої» «посестри» Росії, які так «раптово» і «несподівано» вирннули. Хай, – скажуть колєсніченки-царьови, з регіонів, а за ними й регіональна кримська «верхушка» – то не ми.

Віктор РОГ

Авжеж: «Я курирую в «Единой России» отношения с Партией Регионов, это мое партийное и депутатское поручение», – як підмога їм у цьому зі своєю чорною місією сам тов. Затулін.

То, зрештою: де ж та п'ята колона? – запитаєте ви.

Партія регіонів – раз, КПУ – два, і всьо остальноє, що стоїть рангою нижче, що не втекло й не втікає в Рязань, Ростов-на-Дону, Смолєнск, Тулу, Самару, бо тут – «харашо». А де «харашо» – там і «родіна».

В чому ж інтерес, що вони хочуть-озвучують і які їхні плани?

«Таковых на самом деле всего три (це той же сам директор інституту країн СНҐ, тов. К.Затулін):

1. федерализация, или как предпочитают говорить в Украине, «ее «земельное устройство», предусматривающая обязательную выборность всех региональных властей;

2. предание русскому языку наряду с украинским статуса государственного, что никак не угрожает независимости Украины;

3. отказ от вмешательства светских властей в дела Православной церкви, продолжающей поддерживать духовно-религиозное единство русских и украинцев».

Ці гангренні ноги ростуть голосом іще …з 2002 року, з листопада місяця, з 11-го його числа. «Затулин К. Вопрос о власти в Украине решается вне Украины // Новая газета. – российская Федерация».

Лишилося, задля повного щастя, вилізти українським «аборигенам» на голову, і ноги спустити. Що вони й стали робити – в Слов'янську, Маріуполі Горлівці…

Отака-от реальність. Такі результати. Певно, більше загравати з НИМИ треба.

І більше заглядати в рота ахметовим, єфремовим, пінчукам, кернесам та іже з ними…

І то – без жодних жартів.

Позаяк на українських теренах.

П'ятиколонний терористичний кримінал. Сепаратизм. Державна зрада.

Доморощене й зайшле шпигунство. Сексотна «сєть» у війську і спецпідрозділах. Чорна диверсійна павутина. Економічний продуктово-газовий, – та який завгодно!!! – на довершення ще й політичний шантаж на мізки наших, і без того зазомбованих, персоналізованих політиків.

Джерело цих політичних вакханалій просте і недвозначне:

«Либо Украина снова объединиться с Россией, либо война» – то златоусні уста російського політика С.Бабуріна пропагують нам наше майбутнє.

«Для меня Украина – это Киевская губерния, Полтавская, Одесская. И если я стану президентом России, то никакой Украины не будет», – пробивається з болотної пітьми хрип істерично-психопатного, в ситуативно-маніакальній депресії, «юріста» Жиріновского, цього шизоїдного синдрому тоталітарної неадекватності.

Ви гадаєте, це доносить якась московська «Нєзавісімая газета»? Уже!! Це холуйний «Киевский телеграф», за 13-19.10.2003 року!!!

«Дело в неприятии принципиальном: нет государства «Украина». Нет для общества». Це вже – член комітету Держдуми Росії з геополітики О.Митрофанов. («Известия» – Российская Федерация. 1992. – 27 мая). Від 1997 року – то вже «Известия» в Украине», а ще – «Аргументы и факты в Украине», «Комсомольская правда» в Украине», «Московский комсомолец в Украине»… З української телевізією взагалі – повна їхня «задніца-попєрєдніца». Російський бізнес замішує круту глину, на якій орденоносно, по-лєнінскі мусить обстоюватись царсько-азійське «раболєпіє». Понад 90 відсотків наших ЗМІ цей «указатєль» уже «нєжно» «лєлєют»

- телевізійний канал «Інтер» створено за участю російського ОРТ;
- компанія «ЛУКойл» бере таку ж посильну участь в українському політичному житті, завдячуючи дециметровому каналу СТБ;
- власники російської компанії «НТВ», за якою «Газпром», володіють акціями українського каналу «Yuden+Yuden», за цієї ситуації тішить хіба те, що Віта Семеренко. одна з наших «золотих» сестер, звідтам, з Тюмені, з меморіалу Фатьянова, зачастила постійно привозить в Україну Кубок «Газпрома»;
- «Новий канал» підконтрольний «Альфа-групп»…

Уся українська телевізія назагал – як не «Мєнти», то «Брігада», або ж «Літєйний» чи «Бандітскій Пєтєрбург» вкупі з «Братанами»… Проте, вернімо до наших баранів.

Названо перших 25 чиновників, причетних до розправ на Майдані. Громадська Комісія з розслідування та запобігання порушенням прав людини в Україні розпочала складати список вищих посадових осіб, причетних до неправомірного застосування сили проти учасників акцій протесту. Про це повідомляє Громадський сектор Євромайдану. «Таке рішення комісії, зокрема, узгоджується з намірами Ради Європейського Союзу, а саме: якнайшвидше визначити список українських високопосадовців, щодо яких будуть застосовані персональні санкції», – заявив голова комісії, доктор юридичних наук, професор НаУКМА, Надзвичайний і Повноважний Посол України, суддя Міжнародного Кримінального Трибуналу з колишньої Югославії (2002–2005 рр.) Володимир Василенко. У процесі фіксації порушень прав людини комісія укладає список посадовців, причетних до репресій проти українського народу. На цьому етапі до переліку чиновників уже включено 25 осіб (посади вказані станом на 21 лютого. – Ред.), серед

них: Віктор Янукович – президент України; Андрій Клюєв – глава Адміністрації президента України, екс-секретар РНБО; Сергій Арбузов – виконуючий обов'язки прем'єр-міністра України; Віталій Захарченко – в.о. міністра внутрішніх справ; Віктор Пшонка – генеральний прокурор України; Андрій Портнов – перший заступник глави Адміністрації президента України; Олена Лукаш – в.о. міністра юстиції України; Юрій Бойко – в.о. віце-прем'єр-міністра України; Леонід Кожара – в.о. міністра закордонних справ України; Володимир Рибак – голова Верховної Ради України; Микола Азаров – екс-прем'єр-міністр України; Олександр Попов – екс-голова КМДА; Володимир Сівкович – заступник секретаря РНБО; Валерій Коряк – екс-начальник ГУ МВС України в м.Києві; Петро Федчук – екс-заступник начальника ГУ МВС України в м.. Києві; народні депутати України Володимир Олійник, Олександр Єфремов, Юрій Мірошниченко, Вадим Колесніченко, Михайло Чечетов, Олександр Царьов, Олена Бондаренко; Геннадій Кернес – міський голова Харкова; Михайло Добкін – голова Харківської ОДА; Володимир Константинов – голова Верховної Ради АР Крим. Додамо сюди комуністичного вождя Петра Симоненка що, попри ленінську катастрофу (за добу в Україні впало близько 100 іллічівських пам'ятників –

«Диктатура зробила задля знищення все, що могла» –

проказав колись сіфілітік, том 39, стор.279) знову пнувся в президенти. «Комуністи взагалі не сповідують жодної моралі», – так напутив свого часу тов. Симоненка Карл Маркс.

Нагадаю:
На Майдані –
109 героїв загинуло.
355 пропало безвісти.
Понад 1000 чоловік – по лікарнях.

Постраждало назагал за українську волю 1582 українці.

Поки що ніхто з винних нікуди і нізащо не притягнений, не засуджений і не покараний.

Хто віддавав звірські накази убивати людей на Майдані, хто вбивав, як назагал виглядали стратегічно і де-юре криваві розправи – все це, попри кадрові плівки, світлини і припущення ще висить у повітрі, не розкрито й досі.

«Юриспруденція – продажна дівка політики», – це все той же – так!так!так!так!, – відповів кулемет – Пауль Йозеф Геббельс.

Натомість убито провідника «Правого сектора» на теренах Західної України (Рівненщина) Олександра Музичка. Як уже відомо, за цим стоять спеціально призначені державні правоохоронні «соколи», що й знешкодили «лісового бандита», …«Сашка Білого», як значили на всіх телевізійних каналах наші, аж такі вже занадто вільні на свободу слова, журналісти.

Кайданки… Два вистріли… Власноруч… Собі… В серце…

Аби все з'ясувати, створили тимчасову, багатовекторну, комісію, що, як і решта інших, плавно-планомірно всохла.

Олександра Музичка небом ховала вся Рівненщина. За ним були глибокі туга і горе. «Наш Робін Ґуд», – стояло на поліській землі голосним сумом…

Чого ж, подумалося мені: маємо свого Олексу Довбуша, Устима Кармалюка, отамана Зеленого, Холодний Яр, Медвинську республіку…

Олександр Музичко, завважують обізнані, хотів упередити дальшу долю місцевої міліції (на неї чекала доля міліції Врадіївської), покасувати помешкання збанкрутілого обласного керівництва й ПР і передати все це сім'ям загиблим, створив (якщо завтра війна з «братньою» Росією) розлогу мережу партизанських загонів…

Убили провідника, – скажемо по-людськи. «Зачистили», скажемо по їхньому. Воїна. Який пройшов Афганістан, Чечню. Аби не було кому захищати-боронити українську землю…

Проти Олександра Музичка, як і проти його побратима, керівника «Правого сектора» Київщини, Ігоря Мазура («Тополя»), як повідомив те сам Ігор, уже порушили в Росії кримінальну справу…

Верховним українським людям, як на мене, треба менше про піар, рейтинги і «картінки» думати. Більше – про Україну. Яка понад усе. І про ДІЛО. Те все прийде саме. Потім. Без будь-яких технологій. Лісник спить, а ліс росте, – так здається про це в народі.

А нашим «дєцкім» журналістам потрібно, напевне, відсунути так звану – в квадраті чи в кубі – імпотентну об'єктивність. «Піонєрская правда» і «Юний лєнінєц» закінчились: сонечко, хлопчики й дівчатка, зайшло, наступила чорна хмара… А ви й досі шукаєте попсові фішкі-стьоби, цинічні ерзаци, «жарєниє» факти і розводитесь про якісь «правила гри». Без глибини-болю. За Державу. За Україну. За землю свою.

Чи ще чекаєте-сподіваєтесь, що вони, там, у Росії, на своїх радійних-телевізійних каналах про вас щось добре скажуть і покажуть?!

Три чверті (!!!) росіян підтримують воєнну агресію в Україну!

«Дайте мені засоби масової інформації і я з будь-якого народу зроблю стадо свиней.

Забери у народу історію – і через покоління він перетвориться на натовп, а ще через покоління ним можна керувати, як стадом».

Це – вельми й дуже – затребувано-витребуваний на сьогодні Пауль Йозеф Геббельс. Його пророчі слова свою справу в Росії зробили. Власне роблять і надалі.

Імперська бацила. Шовінізм – ракова хвороба. ЦЕ не лі-ку-єть-ся!!! Вона, хвороба ця, зжере їх. Сама. А поки що: вимордовують коло себе цілі народи, нормальних людей. Медаль «За возвращение Крыма» на груди новітніх «завоєватєлєй» уже лягла. Далі – знову мрії: ПРО простори… ПРО Балтію… ПРО… «Нєсбившуюся» колись… Фінляндію… Тоді тільки Карелію вдалося «отпанахати» і пришити в московські подоли... ПРО…

Вереснем 1989 року, коли німці валили Берлінську стіну і збирали воєдино розчахнути кров, нинішній Президент Росії Вл.Вл.Путін, в чині «подполковніка КҐБ», служив-працював-миротворив у Дрездені. Сьогодні його у межі «садовая кольца» посунули… В Придністров'ї московські війська «начудили». В Абхазії, «нашуміли», так само. В Крим зайшли на кшталт Наполеонового, 1812 року, вояжу до Москви. Знову ж таки: треба більше вимолювати-випрошувати-плакати. «Москва слєзам нє вєріт» та й «Умом Расію нє понять».

З огляду на це жаба, точніше, «царєвна»-лягушка – є така істота на царині їхньої Фауни – їх-таки «давить». А вночі прийде – й задушить. Бо на цьому білому світі є Україна. Її Герб. Прапор. Гімн. Митниця. Гривня. Все це заважає. Бісить. І вивертає – до скону.

«Хай мовчать Америки й Росії, Коли я з тобою говорю»,

– промовив колись вічне у вічність на смерть затовчений міліцейними чобітьми український поет Василь Симоненко.

Час постмодерних бавлень давно минув, – як влучно зазначив на своєму творчому вечорі 25 лютого в Національному музеї літератури письменник, шевченківський лауреат В'ячеслав Медвідь. – Етнобуттєві виміри на часі.

Небо України. Щастя-долю, дітей-родину, любов-свободу не купиш. Нізащо. За жодне золото в світі.

Ми на це вийшли. Ми взяли її, цю любов-свободу. І на сателіта, на загумінкову формальну незалежність і скоцюрбленозгорблену душу вже не станемо.

Тому знову товчеться – коло нас і до нас – московська деспотія:

ЧК-ОГПУ-НКВД-МГБ-КГБ-ФСБ-ҐРУ…

Впровадження нової-старої агентури.

Надумано-штучні. Нахабно – «тупо захвативать»! – фальшиві «отечєствєн-ниє» фронти

Ті чи ті певні компроміси?

Про що ще ви і куди – з ким і навіщо? Якась цивілізація?

Це для їхніх «комітєтов», «управлєній», «міністєрств» і «служб» – тривіальна елементарна СЛАБКІСТЬ! І все!

Значить, треба «давіть» і далі!!! Що вони успішно й роблять. «Без зазрєнія совісті» і «ложной скромності».

…Про все це, йдучи від столичної Банкової, 2, з НСПУ, ще перед президентськими виборами, говоримо з Григорієм Донцем, завідувачем відділу фондів і наукової роботи Літературно-меморіального музею-квартири Павла Тичини. Назустріч, уже на Інститутській, – державник, дисидент Степан Хмара. Він щойно з ефіру телеканалу «Київ».

– Випустили Юлю, «Юлі волю, але не владу», поки Турчиновим «затулили», не приведи Господи, вона на Президента вийде, – тоді вже Путіна краще ставити, щоб одразу все ясно було, – каже Хмара.

1990-й рік, студентське голодування. Крайній праворуч – Віктор РОГ

«Україна – ето тєріторія для наших еспірємєнтав» – згадуються мені не такі давні провідці слова недавньої «газової» принцеси.

– Ну, хоч десь слухають, хоч щось чують? – допитуюсь я.

– Слухати-слухають, чути не хочуть, – міркує в цигарковий дим Степан Ількович.

Влада. Гроші. Політики… Політикани… Державників, державних мужів треба… І – найголовніше - довіра до них. Свої ВАЛЕНСИ, ҐАВЕЛИ…

Заходить про люстрацію.

Підказуять їм треба. Позаяк хочуть, щоб усе було і водночас нічого не було. І щоб добрий побут був, і дітей ситно годувати, і революція тут – наче «з ними», але й «не з ними» – була…

Придворна, приручена, пригодована – на картотеці, в реєстрах – тоді опозиція, а нині, в тих самих обличчях, влада.

Нові канони. Позасистемні свіжі люди треба – не можуть же вони самі себе люструвати і знову, як наверники з висиром, струшуватись-маснитись-маститися в макітрі.

То підкажемо. Трохи.

Українська людність має, повинна, мусить, просто зобов'язана назавше взяти під увагу і запам'ятати всі злочини проти неї. Термінів давнини – щонайменших і жодних! – тут бути не може!

До речі: всі книжки, документи, посилання, цитації щодо цього вільно лежать у фондах Парламентської бібліотеки – на Грушевського, 1. Приходите – і без жодних проблем замовляєте.

Підважити все. І то «плотно», повагом, розібрати.

Позаяк ім'я їм там – ЛЕҐІОН! І шмата «тереза», і посол «волинський», і театрал «тарас»… і,.. і,...

Сподіваюсь, проєкт Закону України «Про проведення люстрації в Україні» за 27 березня 2014р., що його внесли народні депутати України О.Я. Тягнибок, О.І. Осуховський, А.М. Вітів, Ю.М. Сиротюк, Л.С. Мартинюк буде-таки, рано чи пізно, але ухвалений і на повну запрацює розділ І, стаття 5, пункт1, підпункт 33, за яким люстрації зосібна підлягають

«…особи, які до 1 січня 1992 року працювали на керівних посадах у Комуністичній партії СРСР, КДБ СРСР або свідомо (в т. ч. таємно) співпрацювали з органами державної безпеки СРСР, або брали участь у переслідуваннях громадян СРСР, зокрема:

г) виконували функції резидента, агента, утримувача конспіративної квартири, інформатора або позаштатного співробітника КДБ СРСР;

д) брали участь у переслідуваннях громадян СРСР з мотивів політичного, соціального, класового, національного і релігійного характеру;

е) причетні до організації політичних переслідувань учасників українського національно-визвольного руху часів Другої світової війни та післявоєнного часу;

Нагадаю:

ЛЮСТРАЦІЯ
(лат. Lust ratio – очищення)

– в низці східноєвропейських держав (Угорщина, Чехія, Естонія, Латвія, Румунія) особлива процедура перевірки осіб, які посідають відповідальні державні посади, а також кандидатів на ці посади щодо їх належності (в минулому) до керівництва комуністичних партій, службам державної безпеки або співпраці з цими службами. Люстрація проводиться на основі спеціальних законів, як правило, спеціальними органами (наприклад, в Угорщині, це комітети, що їх обирає парламент у складі трьох суддів). Якщо під час люстрації встановлюються факти співробітництва з тоталітарним режимом, особі надається вибір між добровільною відставкою (зі збереженням таємниці виявлених фактів) і примусовою відставкою (з публічним оголошенням інформації, що її компрометує).

Ґрунтуючись на таких визначальних засадах, розмови про всесвіт і будь-які загальники відійдуть у засвіти. Постануть реалії.

І від нинішнього «Вєрховного совєта», так само, великою мірою чужого народові, живого місця не лишиться

Дав Бог День – дасть і хліб.

Оберемо новий. Людський. Відповідальний. Без їхніх «кулуарно-подковьорних» партійних списків, «…регіонів», «батьківщин», квот та експертних піарастів…

…Дорогою книжку з «Троянським конем…» передаю до рук Грицеві. Гортаємо. Думаємо вголос.

Бюрократична чиновна складова п'ятої колони.

Колишня номенклатура
Комуністичний чинник.
Церковно-політична парафія.
Комерційна віддушина.
Етнополітична напрямна.
Слов'янська.
Іноземна військова присутність в Україні.

Тут уже не п'ята – 555-та колона світить!

Певно, час ставати на спротив. Як то було на самому Майдані. Є чим. Позаяк від серйозного спротиву вони просто відвикли.

…Вже наче поставив крапку, – а рука знову, мимоволі, повела до Симоненкової збірки «Берег чекань», що її видав заокеанський «Пролог», невдовзі по смерті поета, 1965 року. У поетовому «Щоденнику» читаємо. Запис, на 175 сторінці, датовано 16-м днем жовтня 1962-го.

«Немає нічого страшнішого за необмежену владу в руках обмеженої людини.

Голова колгоспу з Єременкового села кричав на зборах від безсилля і люті:

– Я вам зроблю новий 33-й рік!

Звичайно, ніхто навіть не подумав узяти за комір цього негідника. А цей же дурень однією своєю ідіотською фразою знищить наслідки роботи десятків розумних людей. Якби в наших вождів було більше глузду, ніж є, такі крикуни милувалася б небом крізь ґрати».

Блискавицею б'є аналогія. З Путіним. Проста й безпосередня.

…З компактових «Samsung-овиx» колонок линe далеко не комп'ютерна пісенна строфа:

«Ми не вийдем з того бою.
Ми не станем на коліна.
Станем ми на смерть з тобою.
Щоб не вмерла Україна».

Це Алла Опейда і В'ячеслав Судима: «Нас весна не там зустріла…»

Що ж…
Дай нам, Боже, добрий день!!!

11 квітня 2014 р.

 ЕНЕРГОБЕЗПЕКА

ХТО ЗУПИНИТЬ ТІНЬОВУ ПРИВАТИЗАЦІЮ ЕНЕРГЕТИКИ

Наталка ПРУДКА

У той час, як у Верховній Раді намагаються зупинити безконтрольну приватизацію енергетики на користь олігархічним угрупованням, Міністерство енергетики та вугілля в особі заступника міністра Вадима Уліда днями оприлюднило інформацію про відновлення приватизації енергетичних підприємств.

За його даними, Міненерговугілля вже узгодило з Фондом державного майна перелік шести енергопостачальних підприємств, контрольні пакети акцій яких виставлять на продаж: Запоріжжя-, Миколаїв-, Тернопіль-, Хмельницьк-, Харків-, Черкасиобленерго та 25 відсотків +1 акція генеруючої компанії «Донбасенерго». Будуть також продані ще 9 обленерго, акції яких в державній власності.

Заступник Фонду держмайна Юрій Хотей стверджує, що ФДМ нікуди не квапиться, але необхідно продати низку підприємств, щоб залучити до бюджету 19 мільярдів гривень до кінця 2014 року. Наміри Міністерства енергетики та вугілля відновити бездумну, тобто, без залучення стратегічних інвесторів приватизацію вкрай зношених енергетичних підприємств наштовхнулися на здоровий глузд представників владних структур, науковців, громадських експертів, які резюмували вкрай неефективні наслідки вже здійсненої протягом 1997-2013 років приватизаційної клоунади, а тому наполягають на кардинальних змінах стратегії продажу майна.

За підсумками круглого столу «Приватизація в електроенергетиці: проблеми і подальші кроки», проведеного в стінах парламенту шостого червня за ініціативою спеціальної контрольної комісії Верховної Ради з питань приватизації, ухвалено резолюцію з переліком заходів, які необхідно здійснити перш ніж продовжити приватизацію. Заради порятунку галузі від повного краху.

Акцентуючи увагу на загрозливій ситуації в енергетиці, колишній директор Вуглегірської ТЕС, екс-депутат, екс-радник президентів України з енергетичних питань Олег Панасовськийзаявив: «В приватному енергетичному секторі всі процеси проходять не прозоро, закрито, безконтрольно. Ніяких потужних проектів з метою модернізації енергоблоків там не здійснюють. Технічний рівень обладнання підтримують за рахунок типових номенклатурних робіт. Висновки однозначні: приватизація не досягла поставлених цілей».

А тому необхідно утриматися від подальшої приватизації генеруючих компаній та обленерго, мета якої – врятувати капітали бізнес-структур в умовах, коли економічна криза набирає обертів. «Якщо влада запустить приватизацію в енергетиці, наслідки для України будуть більш руйнівними», – вважає Олег Панасовський. Приблизно таку ж оцінку намірам відновити приватизацію без належної підготовки висловили й інші відомі експерти.

Звернення до Кабінету Міністрів

Висновки, зроблені висококопрофесійними учасниками зібрання в стінах парламенту, однозначні: інвестиції, залучені завдяки приватизації в «одні руки», мали б піти на відновлення енергетичної інфраструктури, але вони настільки мізерні, що вкрай зношене енергетичне обладнання продовжує деградувати.

Україна без світла – це реальний сюжет недалекого майбутнього, тому так важливо зупинити розпочатий в 90-их роках процес тіньової приватизації енергетичних активів, здійсненої на користь певних олігархічних угруповань. Демонтаж попередньої влади нарешті вперше за останнє десятиріччя зумовив можливість проведення відвертої дискусії на цю тему, а також ухвалити відповідну резолюцію, скріплену підписами представників вищезгаданої парламентської комісії, Фонду державного майна, Антимонопольного комітету, НКРЕ та ін.

Спеціальна контрольна комісія Верховної Ради з питань приватизації спрямувала свої рекомендації до Кабінету Міністрів, наполягаючи на встановленні рівних умов для конкуренції всім учасникам ринку, визначенні єдиного підходу до приватизації об'єктів електроенергетики, орієнтуючись на залучення стратегічних інвесторів! Галузь потребує колосальних фінансових вливань на її реабілітацію, саме тому ставку потрібно робити на залучення інвесторів. Обов'язкові умови при запуску нової приватизаційної хвилі – запровадження прозорої стимулюючої тарифної методології, зниження рівня концентрації активів у окремих власників з метою недопущення монопольного формування. Необхідно також запровадити критерії для визначення поняття «стратегічні інвестори» та закріпити це на законодавчому рівні.

Учасники «круглого столу» наполягають на необхідності встановлення державного контролю за діяльністю підприємств у постприватизаційний період. Лунали навіть пропозиції про необхідність ухвалення закону про реприватизацію. Експерти переконані, що відновлення приватизації стане можливим лише після запровадження в життя ухваленого восени 2013-го Закону України «Про засади функціонування ринку електричної енергії України», який запроваджує ринок двосторонніх договорів для виробників та споживачів електроенергії.

З початку 2014 року цей закон вступив у дію, але практично нічого не зроблено для його реального втілення в життя – урядовий план заходів повністю провалений. І поки що ні уряд, ні Міненерговугілля навіть не можуть назвати суму, яку необхідно витратити для виконання плану заходів з метою втілення цього закону.

Цілком очевидно, що потрібен певний час, щоб виправити зроблені помилки, а тому навіть мови не може бути про негайне відновлення приватизації в енергетиці. Крім того, необхідно забезпечити контроль над зосередженням акцій електроенергетичних компаній в обсягах, що становлять загрозу економічній та енергетичній безпеці країни, в одних руках (див довідку про структуру власності).

Енергетику приватизували в три етапи

Декларуючи благородну мету формування конкурентного ринку електроенергії, перша хвиля приватизації почалася в 1997 році. Фундаментальна ціль приватизації – залучити інвестиції на відродження галузі, адже коштів у тарифі не вистачало, а держава також не мала (і зараз не має) змоги інвестувати відродження занепалої енергетики.

Протягом 1997–1998 років під інвестиційні зобов'язання продали пакети акцій (від 20 до 45 відсотків) дев'яти обленерго (загалом в Україні було 27 обласних енергопостачальних компаній). Крім того, нові власники отримали право взяти в управління державні пакети акцій обленерго.

З приходом нових власників в особі російського бізнесмена Костянтина Григоришина (він проживав у Запоріжжі та користувався підтримкою тодішнього віце-спікера парламенту Віктора Медведчука і депутата Григорія Суркіса), платежі приватних обленерго на єдиний рахунок енергоринку впали в 100–200 разів!

Як результат, розрахунки на енергоринку «живими» грішми впали до 5-7 відсотків. Це був найстрашніший період для української енергетики, де по 10 місяців не бачили зарплати, а працівники атомних електростанцій НАЕК «Енергоатом» в білих халатах навіть пікетували Кабінет Міністрів. Це стало прямою загрозою ядерній безпеці АЕС!

«Це була так звана тіньова приватизація – її ініціатором виступали певні бізнес-групи, а не держава. Фактично, це був розпродаж компаній за борги», – вважає колишній член НКРЕ, екс-заступник міністра економіки Василь Котко.

Другий етап приватизації розпочався в 2001 році – загалом були продані пакети акцій ще 6 обленерго. Це вже була прозора приватизація з залученням стратегічного інвестора. Проходила вона на тлі економічного піднесення. «В результаті показовочесного продажу акцій держава отримала пристойну виручку. Нові власники забезпечили стовідсоткову поточну оплату електроенергії. Рівень оплати спочатку складав 85 відсотків – це стало величезним досягненням. А деякі обленерго платили й 100 відсотків. Після дворічної відстрочки, вони сплатили всі борги за попередні роки», – згадує ті часи Василь Котко.

Проте з часом стратегічний інвестор – американська AES – пішла з України, адже їй доводилося працювати в нерівних умовах з тими власниками, які були наближені до влади, а відтак, користувалися небаченими преференціями, звичайно, щедро оплачуючи послуги державних мужів. Компанія AES дотримувалася законів України, тому завжди була в програші.

Третя хвиля приватизації прокотилася в 2011–2013 роках. У конкурсах брали участь лише ті підприємства, які вже володіли акціями енергетичних підприємств. У результаті власниками енергокомпаній, акції яких були продані в 1-ій та 3-ій хвилі приватизації,стали одні й ті ж угруповання. «Це був цільовий розпродаж державного майна. Роль держави зводилася до того, щоб без зайвого шуму майно спрямовувалося у відповідні руки. Робилося все, щоб стратегічний інвестор на цьому етапі не з'явився», – стверджує Василь Котко.

За його даними, жодних інвестицій від приватизації енергетика не отримала. Щоб був ефект від приватизації, держава повинна була створити вигідні регуляторні та законодавчі умови для залучення інвесторів, здійснювати чесну політику щодо всіх учасників ринку. Нічого з цього в Україні не було зроблено, тому енергетика продовжує стрімко деградувати. Як тільки повіє вітер, відразу сотні населених пунктів залишаються без світла – і не тому, що вітер посилився, а тому, що розподільчі мережі давно відпрацювали свій проектний ресурс, а тому підлягають утилізації.

З огляду на нинішню економічну кризу, попит на електроенергію в Україні різко впав. Але як тільки запрацює економіка, попит зросте, і саме тоді Україна відчує гострий дефіцит енергії. Особливо відчутно це буде в великих містах та їх околицях. Деградація енергосистеми призвела до того, що кількість аварій на теплових електростанціях у 2012 році зросла на 40 відсотків порівняно з 2011-им. Енергетика не отримала коштів на розвиток від приватизації. А державний бюджет поповнився лише під час другої хвилі приватизації. Відбулася надмірна концентрація акцій енергетичних підприємств в одних руках. Це далеко не повний перелік негативів від проведеної приватизації, і це повинно стати серйозним уроком на майбутнє.

Тепер залишилося продати шість обленерго та одну енергогенеруючу компанію. Але продавати під час кризи не варто – в цьому переконана більшість учасників парламентського «круглого столу». Ставку потрібно робити на стратегічного інвестора, а для цього уряд повинен провести серйозну підготовку, як це зробив в 2001 році перший віце-прем'єр Юрій Єхануров за часів прем'єра Віктора Ющенка. Про кожен зроблений крок він щотижня звітував перед пресою.

Світовий досвід залучення інвестицій

Найбільш успішним прикладом приватизації не лише енергетики, а й інших галузей економіки, стала Велика Британія за часів уряду на чолі з Маргарет Тетчер. За 15 років до державного бюджету Британії було залучено 97 мільярдів доларів.

До участі у британську приватизацію залучено широке коло населення. На початку приватизації в 1979 році лише 4 відсотки населення володіли акціями компаній, а через 15 років кількість зросла до 25 відсотків. Всі акції продавалися за один пенс – з 1971 року це одна сота фунта стерлінгів. «Головна мета британської приватизації полягала не в тому, щоб якомога більше залучити грошей, а щоб залучити більше людей, які б стали учасниками фінансового ринку країни», – говорить директор компанії «ТрансЕнергоКонсалтинг» Світлана Голікова.

Приватизація у Великій Британії стала поштовхом для розвитку фінансових ринків за рахунок масового залучення населення країни. Важливим моментом стало те, що приватизації у Британії передував процес реформування енергетики. Варто нагадати, що зразком для реформування українського ринку енергії в середині 90-их стала модель англійського пулу. Але подальша приватизація української енергетики, всупереч здоровому глузду, пішла не за англійським сценарієм, що й стало причиною майже неконтрольованої деградації галузі. Тому так важливо, щоб нова влада вгамувала апетити олігархічних угруповань і не повторила помилки своїх попередників.

Що робити, якщо капіталізація впала на 75 відсотків?

За даними Інституту економіки та прогнозування НАН України, щорічна потреба в коштах на модернізацію діючих ТЕС – один мільярд доларів. Таку суму уряд зможе отримати лише за рахунок залучення стратегічних інвесторів.

Кошти приватизаційних надходжень варто спрямувати на передприватизаційну підготовку теплових енергогенеруючих компаній, а також на реалізацію окремих проектів в генеруючих компаніях на базі ГЕС та АЕС, що не підлягають приватизації. Необхідність розд ержавлення в галузі обумовлена потребою у коштах на модернізацію, адже понад 92 відсотки енергоблоків ТЕС відпрацювали свій розрахунковий ресурс, майже 26 відсотків магістральних та 17 відсотків розподільчих електромереж потребують негайної заміни.

У разі відсутності активних дій, наявні енергетичні потужності не забезпечать попит на електроенергію. Уточнені розрахунки Міненерговугілля свідчать, що реабілітація основних фондів галузі потребує залучення інвестицій приблизно на 115 млрд грн у найближчі 5-7 років.

На думку начальника відділу Інституту економіки та прогнозування НАНУ Віктора Ліра, критичний знос фондів ПЕК змушує уряд до радикальної зміни інвестиційної політики.Уряд здійснює підготовку до приватизації енергопостачальних та теплових енергогенеруючих компаній, що перебувають у державній власності. Нова концепція приватизації в електроенергетиці пропонує значно більшу кількість активів для продажу, декларуючи необхідність у стратегічних інвесторах та конкурентних приватизаційних угодах.

Але українська енергетика має низький рівень капіталізації. За період першої хвилі кризи енергогенеруючі компанії втратили 75 відсотків своєї вартості. На середину 2009 року їхня сукупна ринкова вартість склала 1,6 млрд доларів порівняно з історичним піком 6,4 млрд доларів на кінець 2007 р.

Капіталізація енергорозподільчих компаній скоротилася у 2013 році більш ніж на 80 відсотків в порівнянні з 2007. З урахуванням економічної кризи, подальшого зносу фондів через інвестиційні ризики, закономірне подальше падіння вартості енергетичних компаній. Перед запуском нової приватизаційної хвилі необхідно

здійснити індексацію основних фондів енергетичних компаній.

Найбільш інвестиційно-привабливими є підприємства електроенергетики Харківської, Донецької, Дніпропетровської і Київської областей, мегаполіси яких розвиваються найактивніше, у них спостерігається інтенсивне будівництво, зростання промисловості та позитивна динаміка зміни чисельності проживаючого населення.

Найменш інвестиційно привабливими є підприємства електроенергетики Тернопільської і Закарпатської областей, що пов'язано з низьким рівнем розвитку енергоємних сфер промисловості, високим рівнем міграції населення у країни ЄС. Це обумовлює зниження потреби в житловому будівництві, а також будівництві і реконструкцій енергопостачальних підприємств.

Висновки

Експерти Інституту економіки та прогнозування стверджують, що приватизація державного майна в Україні не стала інструментом формування ринкової економіки на конкурентних засадах. Функція управління держмайном здійснюється неефективно. Понад 500 підприємств з 4000, у яких понад 50 % належить державі, перебувають на стадії банкрутства; у понад 400 підприємствах розмір державних корпоративних прав є недостатнім для здійснення державою повноважень з управління ними.

Діяльність державних компаній та їх корпоративне управління є непрозорою, важко контрольованою й низько ефективною. Фактично всі енергетичні компанії знаходяться під впливом фінансово-промислових груп і не контролюються державою, хоча де-юре вони залишаються у державній власності. Така тенденція унеможливлює стратегічні рішення щодо приватизації галузі та пошуку ефективного власника.

На законодавчому рівні необхідно якнайшвидше ухвалити Закон України «Про особливості приватизації майна у паливно-енергетичному комплексі». Такий закон має бути узгоджений із змінами правил оптового ринку електроенергії. Потребує вдосконалення система банкрутства підприємств електроенергетики, вирішення питання про реструктуризацію заборгованості.

Після приватизації можливе утворення та ефективне функціонування вертикально-інтегрованих компаній, об'єднуючих підприємства енергетики, вугільної промисловості та інші суміжні галузі. Наприклад, можливість об'єднання вугледобувних, вуглепереробних підприємств і електростанцій, які працюють на вугіллі, є найбільш перспективним варіантом вертикальної інтеграції.

Але процеси злиття та поглинання компаній повинні мати цивілізований характер через трансакції на фондовому ринку, а не здійснюватися через механізми банкрутства або рейдерства. Процес приватизації в сучасних умовах не створить потужного інвестиційного ресурсу для розвитку енергетики держави. Приватизації має передувати низка рішень щодо розвитку ринку електроенергії, розробка умов та договорів з потенційними інвесторами щодо інвестиційних зобов'язань та спільної відповідальності держави та бізнесу за рівень енергетичної безпеки країни.

Світовий досвід доводить, що не існує однозначних рецептів обрання форми власності в енергетичній сфері. Ефективність функціонування компаній скоріше залежить від форми та рівня співробітництва (довіри та контролю) між державою, бізнесом та суспільством.

Одним з варіантів реформування є створення публічних акціонерних компаній. Ключовою вимогою такої компанії є прозорість її діяльності. Обов'язковою умовою діяльності публічної акціонерної компанії є вільний обіг її акцій на фондовому ринку. Джерелом залучення інвестиційних коштів є випуск різноманітних фінансових інструментів (додаткові акції, облігації тощо).

Зважаючи на світовий досвід, публічні акціонерні компанії в ПЕК України доцільно створювати у сферах діяльності природних монополій (наприклад, транспортування електроенергії і газу), а також у сфері особливих державних інтересів (наприклад, комбіноване виробництво електроенергії і тепла для населення, зберігання природного газу).

У країнах, де законодавчо не заборонено приватизацію магістральних нафтогазових трубопроводів, атомних електростанцій у цих секторах енергетики також створюються публічні компанії. Передумовами створення публічних акціонерних компаній в енергетиці мають стати: розвиток національного фондового ринку, інтегрованого з відповідними міжнародними ринками, а також прийняття закону про основи функціонування публічних акціонерних компаній.

Довідка, дані Міненерговугілля

Структура власності
та виробничих потужностей

Енергопостачальні компанії

1. ДТЕК
1. ПАТ «ДТЕК Дніпрообленерго»
2. ПАТ «ДТЕК Донецькобленерго»
3. ПАТ «КИЇВЕНЕРГО»
4. ПАТ «ДТЕК КРИМЕНЕРГО»
5. ТОВ «ДТЕК Сервіс-Інвест»
6. ПАТ «ДТЕК ПЕМ-Енерговугілля»

2. «ВС ЕнерджіІнтернейшнлУкраїна»
1. ПАТ «ЕК Житомиробленерго»
2. ПАТ «Київобленерго»
3. ПАТ «Кіровоградобленерго»
4. ПАТ ЕК «Одесаобленерго»
5. ПАТ ЕК «Севастопольенерго»
6. ПАТ «ЕК Чернівціобленерго»
7. ПАТ «ЕК Херсонобленерго»
8. ПАТ «Рівнеобленерго»

3. «Укренергоконсалтинг»
1. ПАТ «Львівобленерго»
2. ПАТ «Прикарпаттяобленерго»
3. ВАТ «Тернопільобленерго»

4. «СварогЭссет Менеджмент»
1. ПАТ «Вінницяобленерго»
2. ТОВ «Луганське енергетичне об'єднання»
3. ПАТ «Полтаваобленерго»
4. ПАТ «Сумиобленерго»
5. ПАТ «Чернігівобленерго»

5. ТОВ «Енергетична Україна»
1. ПАТ «Волиньобленерго»
2. ПАТ «Закарпаттяобленерго»

6. Держава
Фонд державного майна України
1. АК «Харківобленерго» (65%)
2. ПАТ «Хмельницькобленерго» (70,01%)
3. ВАТ «Запоріжжяобленерго» (60,25%)
4. ПАТ «Миколаївобленерго» (70%)
5. ПАТ «Черкасиобленерго» (46%)
6. ВАТ «Тернопільобленерго» (51%)

Національна акціонерна компанія «Енергетична компанія України»
1. ПАТ «Вінницяобленерго» (25% + 1 акція)
2. ПАТ «ДТЕК Дніпрообленерго» (25% + 1 акція)
3. ПАТ «ДТЕК Донецькобленерго» (25% + 1 акція)
4. ПАТ «Закарпаттяобленерго» (25% + 1 акція)
5. ПАТ «КИЇВЕНЕРГО» (25% + 1 акція)
6. ПАТ «ДТЕК КРИМЕНЕРГО» (25% + 1 акція)
7. ПАТ «ЕК «Чернівціобленерго» (25% + 1 акція)
8. ВАТ «Луганськобленерго» (60,06%)

Міністерство енергетики та вугільної промисловості України
ДП «Регіональні електричні мережі»

Енергогенеруючі компанії
(ТЕС, ТЕЦ, ГЕС та ГАЕС)

1. ТЕСТОВ «ДТЕК»:
1. ПАТ «ДТЕК Дніпроенерго»
2. ПАТ «ДТЕК Західенерго»
3. ТОВ «ДТЕК Східенерго»
4. ПАТ «Київенерго»

2. Компанія «Энергоинвест Холдинг» (Донецьк):
ПАТ «Донбасенерго» (60,773%)

3. Держава
Фонд державного майна України
1. ПАТ «Донбасенерго» (25% + 1 акція)

Національна акціонерна компанія «Енергетична компанія України»
2. ПАТ «Центренерго» (78,29%)
3. ПАТ «Західенерго» (25% + 1 акція)
4. ПАТ «ДТЕК Дніпроенерго» (25% + 1 акція)
2. ВАТ «Дністровська ГАЕС» (84,79%)

ТЕЦ
1. Фонд державного майна України – ПАТ «Дніпродзержинська ТЕЦ»
2. ТОВ «Укрістгаз» – ПАТ «Харківська ТЕЦ-5»
3. Філія ПАТ «Полтаваобленерго» – Кременчуцька ТЕЦ
4. ТОВ «Крим ТЕЦ»
5. ТОВ «СГС ПЛЮС»
6. ДТЕК ПАТ «Київенерго»у т.ч. Київська ТЕЦ-5, Київська ТЕЦ-6
7. ПАТ «ДТЕК Донецькобленерго» – Миронівська ТЕС

Державні теплоелектроцентралі, які належать до сфери управління Міненерговугілля

1. ДП «Криворізька ТЕЦ»
2. ДП «Сєвєродонецька ТЕЦ» перебуває у процедурі банкрутства
3. ДП «ЗуївськаТЕЦ»
4. ВФ ДПЗД «Укрінтеренерго» «Калуська ТЕЦ»
5. ДП «Лисичанська ТЕЦ» в стадії ліквідації
6. ДП «Харківська ТЕЦ-2» «Есхар» передана в концесію ТОВ «ДВ Нафтогазовидобувна компанія»

Господарські товариства, щодо яких Міненерговугілля здійснює повноваження з управління корпоративними правами держави:
ПАТ «Одеська ТЕЦ»;
ПАТ «Миколаївська ТЕЦ»;
ПАТ «Херсонська ТЕЦ».

 ОКРЕМА ДУМКА

СКЛАДАЄТЬСЯ ВРАЖЕННЯ, ЩО НЕХТУВАННЯ ЗАКОНОМ – УЛЮБЛЕНИЙ СПОРТ УКРАЇНЦІВ

Хочу розповісти кілька коротеньких історій, які ілюструють, як за кордоном люди ставляться до законів.

Мій знайомий поїхав автомобілем до Швейцарії відвідати своїх друзів. Одного вечора, дуже пізно, майже коло півночі, повертався додому до швейцарської родини, в якої гостював. Під'їхав до перехрестя і, не побачивши жодного транспорту, поїхав далі, незважаючи на червоне світло світлофора.

Наступного дня, за обідом, з легкодушною усмішкою, розповідав про це присутнім. Як грім серед ясного неба прозвучало для нього запитання господині: «А ви вже повідомили про це поліцію?»

Моєму батькові, мешканцеві Нью-Йорка, трапилося, що його дуже суворо напоумив поліцейський, коли він переходив вулицю на червоне світло за метр чи два від пішохідного переходу.

У Польщі монахиня, яка переходила вулицю далеко від пішохідного переходу, почула іронічне зауваження сторожа порядку: «Сестро, я надіюся, що ви краще дотримуєтеся монаших правил, ніж правил дорожнього руху».

Ось вам приклади недотримання законів і реакції на них влади в одній із ділянок щоденного життя.

Скажу з власного досвіду, що громадяни Північної Америки та Західної Європи здебільшого ставляться дуже серйозно до різноманітних державних приписів, може, не так досконало, як швейцарці, але все ж таки для них закон – норма громадянської поведінки, вони стараються сумлінно платити податки, одержувати потрібні дозволи, поважати права всіх інших людей.

А що можна сказати про дотримання законів в Україні?

Створюється враження, що оминання закону – це майже улюблений вид спорту українців.

Чому це так? Які можуть бути цьому причини?

Коли Україна бувала під окупацією чужої влади, непослух законові був свого роду протестом проти неї. Чому ж тоді такий разючий непослух сьогодні супроти своєї влади? Кажуть мені, що це наслідок поганої звички. Може, так, але чи це єдине можливе пояснення?

Навіть, на перший погляд, порядні люди, казали мені: «А хто знає, куди йдуть наші гроші… Чому наші закони пишуться нашвидкуруч, що багато з них доводиться скасовувати… На чию користь працює влада?»

Це суттєві питання, які справді можуть багато чого пояснити, бо законослухняність залежить від двох груп людей: тих, які пишуть закони, і тих, які їх виконують. Про тих, хто пише закони, треба буде поговорити окремо.

Сьогодні зупинімося на проблемі, як перевиховати людей, щоб вони серйозно ставилися до законів.

Перша відповідь, яку часто чуємо: суворо карати за непослух. У тому є якийсь сенс, але постійне покарання громадян, як і застосування цього методу у вихованні дітей, не буде успішним. Треба підходити до цього питання з позитивною програмою.

З одного боку, писати добре вивчені, продумані, далекоглядні, однакові для всіх громадян, хоч би ким вони були, закони. Добрий закон та вдале його застосування не повинні давати громадянинові підстав для виправдання свого непослуху.

З другого боку, треба виховувати законослухняність у громадян із раннього віку. Наскільки мені відомо, сьогодні в школах, уже від першого класу, вчать дітей правильно переходити дорогу. Але чи завжди добрий приклад дотримання правил дорожнього руху дають батьки?

Родина, школа, Церква, телебачення, література – усі повинні підкреслювати користь для себе і для загалу суворого дотримання законів. Хочемо жити в нормальній державі – працюймо над тим, щоб законослухняність стала нормою поведінки для всіх громадян.

Інтенсивно стараймося виправити старше покоління та належно виховати молодше. У цій ділянці можна багато зробити, а якщо можна – то треба.

На завершення хочу запропонувати вашій увазі два приклади виховання (обидва досвідчив в Італії), перший поганий, а другий гарний.

Приклад поганого виховання: у часи, коли ще в Західній Європі існували кордони, італієць, який повернувся із заробітків у Німеччині, у присутності своїх дітей перед сусідами хвалився, як він обдурив митника. Якщо взяти до уваги те, що діти часто наслідують своїх батьків, то чого, на вашу думку, вони з тої розповіді навчилися?

Приклад гарного виховання: у поїзді, у тамбурі, під час досить довгої подорожі пасажири дискутували про заходи уряду щодо подолання корупції, програма називалася «Чисті руки». Розмова дуже бурхлива, бо висловлювалися різні погляди на цю справу.

У дискусії брала участь молода дівчина, родом із Неаполя, яка для підтвердження своїх поглядів посилалася на авторитет свого батька, досить відомого юриста.

Не всі співрозмовники погоджувалися з її висновками, доки вона не довела своїх слів твердженням: «Так, але мій батько порядний чоловік, він платить податки».

+ ЛЮБОМИР,
Верховний Архиєпископ-емерит

ПОДВИЖНИКИ

«ОСНОВНЕ – НЕ ЇЖТЕ ОДНЕ ОДНОГО!»

Світлана КАБАЧИНСЬКА

Попри всі твердження й припущення, ми не знаємо достеменно, що після фізичної смерті людини стається з її душею. Зате знаємо точно, що тут, у земному житті, упокоєна людина нарешті набуває завершених рис: ми бачимо її наче зблизька, випукло й чітко, як скульптуру, в застиглій формі характеру та вчинків. І, хоч кожен по-своєму може оцінювати пройдений нею шлях, та маршрут уже прокладений, і тепер точно видно, з яких метань-пошуків він складався і куди привів.

Коли ж людина настільки значна, як Блаженніший митрополит Володимир, то природна та увага, яку викликала в суспільстві його смерть – навіть така передбачувана і навіть у такий переповнений непоправними втратами час.

Для його земляків ця втрата особливо болюча. Бо, що не кажи, весь час перебування владики Володимира на найвищому щаблі церковної ієрархії подоляки пишалися, що саме дитина їхнього краю не давала розгулятися чи часто втихомирювала бурі, які вирували в житті новонародженої держави та церкви. Адже, попри риторику про необхідність любові і смирення, більшість сучасних релігійних діячів України і Росії на практиці виявляють зовсім інші, категорично протилежні, риси.

Втім, пишалися вже тепер, останнім часом, коли церква поступово почала займати покинуті комуністичною ідеологією ніші і насправді впливати на людей та суспільство. Тоді й стало відомо, що митрополит Володимир – у миру Віктор Сабодан, родом із села Марківці Летичівського району на Хмельниччині. Кожен його приїзд додому, до батьківських могил, – а приїжджав він на малу батьківщину щороку або й частіше, – не лише ставав подією для духовенства і односельців, а й викликав закономірну цікавість преси та дослідників рідного краю. І не лише тому, що – земляк, який досяг таких помітних успіхів на своєму земному поприщі. А насамперед тому, що митрополиту була притаманна рідкісна, на жаль, для наших церковних діячів людяність.

Пам'ятаю нашу першу зустріч. У 1995 р. у Хмельницькому відзначався 200-річчя Подільської єпархії. Після урочистої літургії в храмі торжество тривало в театрі. Предстоятель виступив зі стислою промовою. У таких випадках чекаєш почути цифри і фрази до дати. Натомість прозвучала проповідь про добро і зло, про вибір кожного у цьому житті й про відповідальність за свій вибір. І це було так сказано, що кожен із присутніх відчув свій особистий зв'язок не лише з подією, яка відзначалася, а й із усім, що відбувається в його житті та в житті довкола нього. Доти я чула чимало розумних людей і чудових ораторів; цього ж разу відчула, що таке мудра людина. У промові не було нічого показного, нічого ефектного – тільки якась неосяжна глибина: думки, характеру, любові.

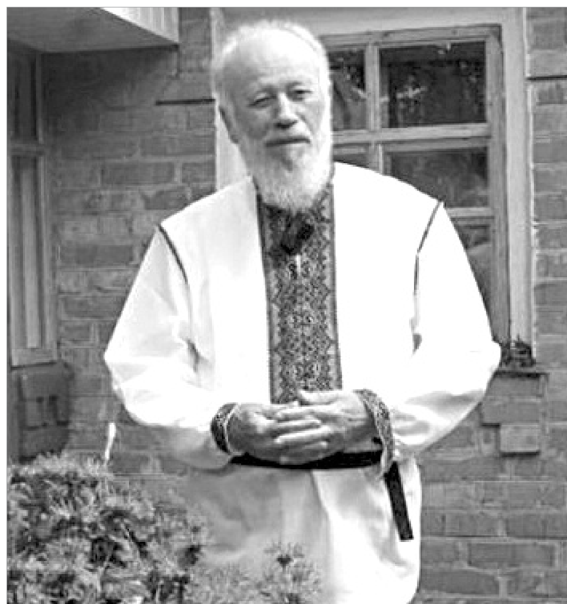
Щасливим почувався Віктор – випускник Меджибізької середньої школи (у Марківцях була тільки початкова), вступивши влітку 1954 р. до Одеської духовної семінарії. Адже, як згадував пізніше, ще змалечку, відколи став прислужувати в сільській церкві, хотів бути священиком. Але такий його вибірліг на педколектив школи незмивною плямою, і вчителі та сільське начальство не виходили з хати Сабоданів, апелюючи до Вікторових батьків: заберіть сина! Адже тоді в країні, де атеїзм був надважливою складовою комуністичної ідеології, вступ до духовної семінарії прирівнювався до зради Батьківщини. Це не перебільшення. Зі школи семінаристу Сабодану надіслали лист із прокльонами, а з сільради до семінарії – повідомлення про неблагонадійність його родини.

Сабодани справді мали проблеми з радянською владою. Старший брат Віктора Олександр та їхній дядько Іван Сабодан у роки Другої світової були учасниками антифашистського підпілля ОУН.

Навесні 1943 р. німці вистежили й арештовували підпільників Летичівщини. Після жорстоких катувань у Старокостянтинівському гестапо серед інших був розстріляний Іван Сабодан. Єдиний син у батьків, він перед смертю просив небожа Олександра, свого ровесника: «Проти тебе в німців немає доказів. Якщо повернешся додому, не кажи моїм мамі й татові, як мене мучили (дослідник підпільної діяльності летичівців Володимир Борисов пише, що з Івана Сабодана здирали дротяними щітками шкіру, заганяли голки під нігті, розчавлювали пальці рук дверима. – Авт.). Не признавайся, що мене вбили. Хай думають, що я живий, десь на каторзі, хай мають надію мене дочекатися». Олександр (його називали в сім'ї Альошею) дотримався обіцянки: Григорій і Марія Сабодани до смерті вірили, що їхній красень Іванко живий.

Аж до останнього дня СРСР про героїв-націоналістів мовчали. Але ж у їхніх родинах знали правду. З цією правдою виростав і наймолодший із чотирьох братів Сабоданів. Напевно ж ця правда також вплинула на його вибір – служити Господу. Тобто – служити Правді, а не наскрізь брехливій владі.

Служіння Богу в ті часи справді було протестом проти радянської системи. Чи не єдиним шансом відкрито, легально їй протистояти. Треба було мати дуже сильний характер, аби наважитися на це. І такі характери виростали переважно в родинах із сильним національним корінням, які нерідко брали участь і в збройному опорі Совєтам. Не випадково 70 відсотків студентів духовних навчальних закладів СРСР були українцями. І не випадково радянські чиновники постійно вимагали від владики Володимира (Сабодана), який із часом став ректором Одеської семінарії, а згодом – ректором Московських духовних академії та семінарії, – виключати з цих закладів студентів «із сімей, пов'язаних з ОУН-УПА». І тим паче закономірним було активне національне – українське! – життя студентів цих, само собою, з російською мовою викладання, закладів, які співали українських пісень, цікавилися історією України, проводили вечори, присвячені творчості Т. Шевченка, І. Франка, Лесі Українки. Після одного з шевченківських вечорів у Ленінградській духовній академії, організованого з участю Віктора Сабодана, один із викладачів сказав: «Тут бракувало тільки гасла: «Хай живе незалежна Україна!»

То чи ж дивно, що в московських духовних навчальних закладах розпорядженням ректора архієпископа Володимира (Сабодана) студентам дозволили складати іспити… українською мовою?! А відтак закономірно й те, що, відзначивши вже заслужено відомого церковного діяча Володимира (Сабодана) на честь його 50-річчя всього лише скромною медаллю Радянського комітету захисту миру, хтось із відповідальних за це чиновників кинув: «Упрямому хохлу и этого слишком много».

Втім, усе сказане не означає, що українські націоналісти свідомо пробиралися в російське православ'я, аби зробити його українським. Зовсім ні. Кожен народжений в СРСР виховувався в дусі радянського патріотизму. І, навіть усвідомлюючи свою українськість, цілком спокійно сприймав усе російське – бо ж воно було радянським. Скажімо, в ці сумні дні багато телеканалів розказували про те, що улюблені квіти митрополита Володимира – ромашки. Навіть припускали, що він – автор пісні «Ромашка», простої настільки, що її вважали народною. Пригадуєте, як співає Микола Гнатюк: «Ромашка белая, Лепесточки нежные Мне милее всех цветов, Ведь она – моя любовь»? Брат Степан, що доглядав батьківську хату в Марківцях аж до своєї смерті років кілька тому, одного разу розповідав: «Ми запитували про це Владику, а він завжди відмовчувався; то ми так зрозуміли, що ця пісня – його».

Це правда: він і написав. Ще семінаристом. Тоді не було нічого дивного в тому, що хлопчина з українського села пише російські вірші. Так повелося: мова викладання, оточення, міжнаціонального спілкування – російська – ще зі школи входила в кров і плоть радянської людини. Тож юний автор надіслав свій вірш на конкурс журналу «Огонек» – і посів перше місце.

Парадоксально, але переважна більшість тих церковнослужителів із числа українців, для яких у Радянському Союзі релігія була не лише вірою в Бога, а й своєрідним протестом проти сатанинської влади, зокрема й проти її національної політики, після розпаду СРСР почали виконувати протилежну роль: ланцюгів, які втримують Україну в лоні імперії. Попри їхню українську душу – всього іншого, за багато років нанесеного в цю душу російським православієм укупі з імперським мисленням, виявилося більше.

Не беруся стверджувати достеменно, проте схоже, що таке роздвоєння було притаманне і митрополиту Володимиру. Якщо це справді так, то це було і його особистою, глибоко приховуваною від чужих очей, трагедією, і трагедією української церкви та українського народу.

Один лише штрих. Рік чи два тому в «Історичній правді» на сайті «Української правди» в Інтернеті з'явився матеріал про зв'язок родини Блаженнішого Володимира з українським національно-визвольним рухом. У кожному разі, заголовок прямо про це й говорив. Трохи ознайомлена з дослідженнями на цю тему місцевих краєзнавців, описаними вище, я хотіла прочитати й цю публікацію. Та буквально за кілька хвилин вона безслідно зникла з сайту – як кажуть, із кінцями. Хтось побачив у цьому загрозу чи то митрополитові, чи УПЦ (МП), чи всьому православ'ю.

Втім, наразі це вже неважливо. Простий і скромний (його й справді можна порівняти з ромашкою: «я соромливий від природи», – писав про себе Владика) предстоятель Української Православної Церкви Володимир (Сабодан) уже завершив свій земний шлях і торує небесну дорогу. Перед смертю хотів додому, в Марківці – попити води з рідної криниці. Не судилося. Якби ж тільки цього не встиг… «Ще одного дуже важливого не зробив», – звірявся він перед смертю своєму вірному помічнику Олександру Драбинку.

Що саме – нездійснене – мучило перед смертю цього пресвітлого мудреця, переповненого любов'ю до свого народу? Народу, якому він із притаманним йому гумором радив перед Великоднім постом, коли в нього допитувалися, що можна їсти, а що – зась: «Основне – не їжте одне одного»... Нам уже не дано дізнатися. Про це звітує Богу святому. Перед яким постав – як і хотів, і сказав 2009 р., коли його знову сватали на російський патріарший престол: «Я хочу постати перед Богом 121-м митрополитом Київським, а не 16-м патріархом Московським».

Цим він усе сказав.

ДТ, № 25

ВІДЛУННЯ ЕПОХИ

В інтернеті вивісили архіви ОУН, які пролежали півстоліття в землі

Два архіви ОУН 1947–1951 років, які пролежали в землі понад 50 років, Центр досліджень визвольного руху відреставрував та виклав у вільний інтернет-доступ. Документи можна переглянути на сайті Електронного архіву визвольного руху, повідомляє прес-служба ЦДВР.

Архів Бібрецького районного проводу Організації Українських Націоналістів знайшли закопаним у молочному бідоні в сусідньому Пустомитівському районі Львівської області ще у травні 2011 року.

Серед документів, які передали Центру досліджень визвольного руху, – листівки, часопис «Ідея і чин», інформативні, касові звіти підпілля ОУН, дані про діяльність колгоспів, списки арештованих та депортованих за 1944–1951 рр., комуністів, персонального складу радянських адміністративних і каральних структур, машинно-тракторних станцій і комсомольців, шкіл та вчителів по Бібрецькому району Львівської області та ін.

«Цікавою в знахідці є серія із двох бофонів на Великодню тематику, номіналами п'ять та двадцять карбованців. Це своєрідні квитанції на бойовий фонд, які видавались населенню за кошти або, приміром, продукти, віддані для потреб підпілля ОУН. Вони виконували і фінансову, і пропагандистську функцію», – розповідає керівник архіву ЦДВР Андрій Усач.

В іншому архіві, знайденому у травні 2012 року в колишньому Рава-Руському (нині – Жовківському) районі Львівської області, є підпільні видання.

«Виявлені брошури, часопис «Бюро інформації УГВР» [Української Головної Визвольної Ради – підпільного парламенту], листівки дають змогу прослідкувати тематичне поле інформаційних матеріалів підпілля ОУН, які поширювались і серед власне підпільників, і цивільного населення на межі 1940–1950-х рр.», – зазначає архівіст. На думку Усача, складені підпільниками списки можуть зацікавити не лише родичів, а й істориків, стати вагомим статистичним джерелом відповідних досліджень.

Нагадаємо, що Електронний архів визвольного руху є спільним проектом ЦДВР, ЛНУ імені Франка та музею «Тюрма на Лонцького».

Раніше Е-архів викладав в інтернет колекції документів, дотичних до:

– «мельниківського» підпілля – так званої ОУН(м);
– щоденникових записів бійців УПА;
– Карпатської України;
– шифрування і кодування документів ОУН;
– Волинської трагедії;
– масових розстрілів в'язнів НКВД улітку 1941 року;
– польського підпілля у Львові 1942-44 років;
– дослідження ідеолога ОУН про фашизм (1946);
– останнього командира УПА Василя Кука.

Сьогодні в Е-архіві доступні копії понад 15 тисяч документів.

ІП

АКЦЕНТИ

ПРО ПОНЕВОЛЕНИЙ РОЗУМ УКРАЇНИ І НЕПОЧУТИЙ ГОЛОС ДОНБАСУ

(Відкритий лист до Українського ПЕН-Центру)

Оксана ЗАБУЖКО

Шановний пане Президенте, шановні колеги, скандальний заклик від ПЕН-центру Словенії «просити Росію врегулювати український конфлікт», якщо розглядати його «в пакеті» з іншими численними сьогоднішніми актами пропутінського тиску на Україну з «західного фронту», незаперечно потверджує: попри очевидний провал сценарію «поділу України», Кремль зовсім не збирається капітулювати, і «проект Новоросія», наразі зірваний ціною непомірних жертв і страждань українського народу, всього лиш тимчасово «відкладається», до кращих для Кремля часів. Які, можна не сумніватись, не забаряться, якщо українці не почнуть врешті переходити до кроків «на випередження».

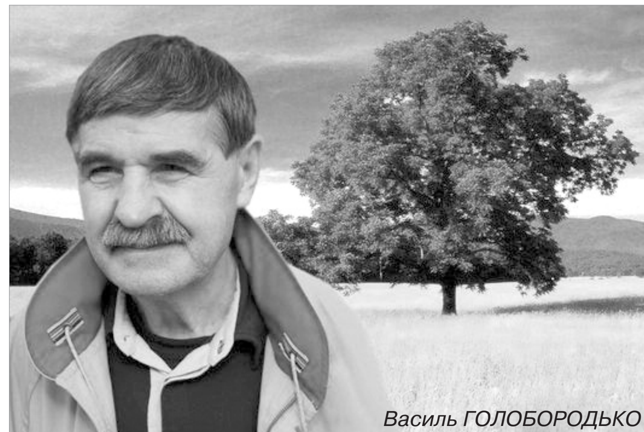
У зв'язку з чим хочу внести на ваш розгляд пропозицію, яка давно назріла і «висить у повітрі», – а нині, на мій погляд, могла б стати з нашого боку саме таким кроком.

Спершу трохи контексту. Гадаю, ні для кого з нас уже не секрет (це років 4–5 тому можна було сумніватися!), що «проект Новоросія» цілеспрямовано підготовлявся Росією насамперед через програмову, багаторічну, послідовно здійснювану «деукраїнізацію» т.зв. «Юговостока» – коли нижче, сказати б, «лінії Керзона», взятої з електоральних мап 2004 року, культурний та інформаційний продукт з виразно українським маркером у мейнстрім не допускався (лише влітку минулого року, коли стартувала «агітація за ЄС», намітились були тенденції до зрушення: концерт Положинського в Донецьку, гастролі з «Солодкою Дарусею»…), а всякий такий продукт місцевого походження – інформаційно глушився й витіснявся на маргінеси (умовно кажучи, шансів у Донецького університету носити ім'я Василя Стуса було не більше, ніж у дніпропетровського проспекту Карла Маркса – ім'я Валер'яна Підмогильного, а потрапити в київський ефір україномовній співачці, коли вона, як Ольга Акулова, з Донецька, а не з Івано-Франківська, годі було й мріяти: навіть про Олега Скрипку якось на ТВ-шоу оголошено було, ніби він «представляє Західну Україну», – тільки «Західній», за цим сценарієм, дозволялось у нас «бути українською»!). І так з року в рік усе робилося для того, щоб у суспільства в цілому (і в міжнародної спільноти також) склалося стійке враження, ніби поза Західною Україною («Галичиною») – України нема (мене й саму в європейських ЗМІ не раз іменували «західноукраїнською письменницею» – sic! – так що владу пропагандистського стереотипу можу оцінити напряму). Активна медіалізація, в т.ч. в Росії, Сергія Жадана як «винятку з правила» це саме правило тільки потверджує – і в найдрімучіші «щербицькі» часи на партійних з'їздах обов'язково мав бути один україномовний виступальник, тож «одного україномовного поета» на всю проектовану «Новоросію» якраз і мало вистачити сповна.

Говорити про все це, відтворюючи «по цеглинці» загальну панораму «зачистки», можна до нескінченности (історія одеського каналу АТВ, який 8 років, від 2006-го по 2013-й, утоптував мізки одеситів на суцільне «Куликове поле», може тут слугувати за case study!), а про історію багатолітньої, як у мур головою, боротьби наших видавців за доступ української книжки на Донбас (а від 2009 року – і на Південь: на Миколаївщину, Херсонщину...) впору вже монографії писати, – нагадаю лише, що коли в Луганську торік відкрилась була українська книгарня, її закрили одразу ж, як тільки вона виявилася комерційно успішною і власник необачно похвалився пресі, що «міф про непопулярність української книжки на Сході розвіяно». Паралельно весь цей час у центральних ЗМІ накручувався мем «двох Україн», «проросійського Донбасу», і т.д. – словом, інформвійна «за Новоросію» велася системно і по-спецслужбівському професійно – килимовою атакою. І, ясна річ, не могла лишитися без наслідків.

Одним із таких наслідків стало те, що й досі – по трьох місяцях війни на Донбасі – ніхто з українських журналістів не спромігся не те що відвідати в Луганську і взяти інтерв'ю в одного з найвидатніших українських поетів 20-го століття – Василя Голобородька, а бодай би поінформувати громадськість, чи він там іще живий, чи кудись виїхав, і чи йому нічого не загрожує (минулого тижня мелькнула піврядочком згадка в «Урядовому кур'єрі», з якої випливало, що таки живий – і, як переважна більшість жителів Донбасу, яких якраз ніхто «не чує», бо їм «вимкнено звук», і ніяка Тальявіні до них не приїде, хоч би скільки вони, важачи життям, чіпляли на себе жовто-блакитних стрічечок, – нікуди з рідного міста не поїхав: що ж, добре знати, спасибі й на тому!). У свідомості пересічного українця (бо саме його представляють ЗМІ) поета Василя Голобородька – нема, «зачищений», вкупі з усім його німим-непочутим – приреченим на мовчазне страждання – українським Донбасом. Зате часу й місця на різної міри витонченості філіппіки проти Донбасу, який буцімто «ненавидить усе українське», в інформпросторі й далі з подостатком, тема «не закрита», – і от уже німецькі колеги переказують мені слова галицької поетки, що «пора вже той Донбас віддати Росії», а австрійське телебачення приїздить розпитувати (для окремого фільму!), чому в нас «тільки в Галичині існує українська культура». (Можна хіба пожаліти тих галичан, які роками радо «таскали набої» для таких «мінометів», не розуміючи, як дешево – всього лише за підігрів «п'ємонтського его», за почухане самолюбство! – путінські режисери їх купують і використовують – незгірше, ніж призначених «на м'ясо» озброєних тубільців на «лугандонських» блокпостах.)

Зрозуміло, що в образ «антиукраїнського Донбасу» поет формату Голобородька не вписується («неформат», як кажуть на ТБ українським музикантам!), – як не вписувався він свого часу і в УРСРівські ідеологічні лекала, і тому ні в радянській, ні в пострадянській Україні належного йому місця на літературному Олімпі так і не посів. За його біографією взагалі можна скласти графік українських «свобод» за останні півстоліття: як тільки в Москві заходить «лібералізація» (Хрущов, Горбачов, Єльцин) – Голобородька в Україні друкують, читають, преміюють і визнають за видатного поета; як тільки Москва починає чергову масштабну «спецоперацію із заміни України» – Голобородька звідусюди викреслюють, заганяють у шахту, в робітничий гуртожиток і визнають уже тільки за кордоном (востаннє – в 2010-му, на Болонському книжковому ярмарку, де його дитяча «Віршів повна рукавичка» одержала «Білого крука»). Гадаю, саме час нарешті виправити цю велику історичну кривду в стосунку до так по-шевченківському «архетипально» національного Поета – заодно довівши тим і самим собі, і всьому українському народові, що його інтелектуальна верства – не лише підмет для чужих політтехнологічних маніпуляцій, а має власну суб'єктність. Зокрема і в тому, щоб, як то належить інтелектуальній верстві в кожній європейській нації, самостійно виставляти й боронити національні ієрархії культурних цінностей.

Василь ГОЛОБОРОДЬКО

Звідси й моя пропозиція: щоб Український ПЕН-центр ініціював номінування Василя Голобородька на Нобелівську премію з літератури. Це, зрештою, досконало збігається з нашими статутними обов'язками: адже замовчування – одна з найпоширеніших форм контролю за інформацією, а в цьому випадку контроль здійснює на нашій території ворожа держава, послуговуючись ним як інструментом терористичної війни. Кому ж, як не нам, повертати тепер Донбасу його непочутого Поета?..

Додатковий плюс тут у тому, що кращої кандидатури від України нині взагалі годі шукати – у Голобородька, крім любимої Нобелівським Комітетом дисидентської біографії «ідеаліста в пейзажі століття», є поетичні книжки в якісних перекладах європейськими мовами, є міжнародні відзнаки, а значить, уперше за роки нашої незалежности Шведська Академія отримала б не просто «нове ім'я в списку», як то було з раніше номінованими Ліною Костенко та Борисом Олійником, – а таки реального кандидата для серйозного вивчення (і напевно зраділа б його внутрішній спорідненості з Транстрьомером!). А Україна, своєю чергою, відкрила б, яким дивовижним поетичним голосом, за всі свої німі муки, обдарував її Донбас – цей трагічний український «Гулаг-лайт» (вічно-зяюча, всім нам на пам'ятку, «непромита-незславлена» рана сталінської індустріалізації!), що з ним його Поет так символічно розділив його долю, – і через ту долю багато що змогла б зрозуміти про себе-сьогоднішню, з того, що їй так довго не давали зрозуміти за гуркотом чужих «інформбатарей».

На цьогорічну номінацію, зрозуміло, вже запізно, а от заходитися коло новорічної – саме впору. Впевнена, що така кампанія, коли до неї належно взятися всім миром, буде мати неоціненну культурно-символічну вагу. Ба більше, вона могла б покласти початок найтруднішому (і, припускаю, найзатяжнішому) етапу нашого визволення: визволенню свідомости українського суспільства від вживлюваних у неї за роки інформаційної окупації, як чіпи, чужих міфів – і наскрізь сфальшованих уявлень про себе самих. Саме за цю – найвитонченішу і найнепомітнішу – форму поневолення (за Мілошем, «поневолений розум»!) Україна й змушена нині розплачуватися такою страшною ціною. Бо коли у висліді багатолітньої повзучої «інформвійни за Новоросію» уже ні донбаський журналіст, ні галицька поетка не асоціюють Луганська з Василем Голобородьком, це означає, що в міста (і цілого регіону) украдено «культурний паспорт», перетворено на «нічийну землю». І тоді вже обстоювати «паспортну належність» такої землі залишається тільки фізично – людською масою, живою плоттю і кров'ю.

Авжеж, ту багатолітню «повзучу» інформвійну, яка передувала нинішній воєнній агресії, Україна програла путінській імперії «за неявкою», попросту вчасно її не розгледівши, – і в тому, безперечно, є вина інтелектуальної верстви, нас усіх. Нині, коли українці, в т.ч. й призначені на «віддання в Новоросію», вхотре в історії героїчно довели свою готовність ставати в обороні свободи й незалежности своєї країни «живим щитом», прямий обов'язок інтелектуальних середовищ – так само об'єднатися, для повернення країні її потрощеної й закаламученої самосвідомости, без чого жодна військова чи політична перемога ніколи не буде остаточною. Ініціювавши висунення Василя Голобородька на Нобелівську премію з літератури 2015 року, Український ПЕН-Центр міг би стати каталізатором цього процесу. Зрештою, як відомо, дорога в тисячу лі починається з першого кроку.

Щиро сподіваюся, що ця пропозиція знайде у вас відгук і підтримку.

РЕЗОНАНС

Путіну нагадали про долю «талановитого» Геббельса

Директор Українського інституту національної пам'яті історик Володимир В'ятрович прокоментував слова президента Росії Володимира Путіна, де той захоплюється талантами Йозефа Геббельса, райхсміністра народної освіти та пропаганди нацистської Німеччини.

«Висловлене Путіним захоплення талантами Йозефа Геббельса не випадкове. Путін не просто вивчав спадок головного нацистського пропагандиста, а в повній мірі використовує його в інформаційній війні проти України.

Брехня, оперта на ще більшу брехню і поширена засобами масової інформації (тоді – радіо, газети, кіно; тепер ще й телебачення та Інтернет) стала головним інструментом впливу на суспільну свідомість. Ефективність цієї технології велика – мільйони людей стають жертвами пропаганди, перетворюються у слухняних гвинтиків системи», – заявив В. В'ятрович.

«Проте Володимиру Путіну не слід забувати: ця ефективність є короткотривалою, – нагадує директор Українського інституту національної пам'яті. – Успіхи Геббельса закінчилися самогубством, яке врятувало його від можливості опинитися на лаві підсудних міжнародного трибуналу».

Геббельс покінчив життя самогубством 1 травня 1945 року, за тиждень до капітуляції нацистської Німеччини. Останніми людьми, для кого «таланти» Геббельса стали без перебільшення вбивчими, були його дружина та шестеро дітей. Нацистський міністр отруїв їх разом із собою.

Нагадаємо, президент Росії Володимир Путін заявив, що боротиметься з проявами нацизму. При цьому він назвав фашистського міністра пропаганди талановитою людиною.

ІП

ВІДВЕРТО ПРО ПЕРЕЖИТЕ

МІЙ ШЛЯХ ДО НАЦІОНАЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ УКРАЇНЦЯ

Усе почалось з того, що… в 2012 році моя теща, Марія Петрівна, подарувала мені книгу Мирослава Дочинця «Многії літа. Благії літа. (Заповіти 104-річного Андрія Ворона – як жити довго в здоров'ї, щасті і радості», яку вона придбала, перебуваючи в Закарпатті. По тому була книга того ж автора «Світован», а далі: «Криничар», «Горянин» «Лис у виноградника» і багато інших видань Мирослава Дочинця. Мене дуже сильно вразив глибинний зміст його книг, а відтак я почав переглядати інформацію з інтернет-джерел щодо інтерв'ю із ним. В одному з них я натрапив на згадку про книгу Василя Шкляра «Залишинець. Чорний ворон». Придбав ту книгу і поринув у оповідь про історію боротьби українців у Холодному Яру в період 1917–1920 рр. Згадана книга розпочала рушійні зміни в моєму світогляді. Потому, перечитуючи інтерв'ю із В.Шклярем, натрапив на посилання на книгу Ю.Горліс-Горського «Холодний яр». Ця книга ще більше пробудила в мені національну свідомість. Знайомство з цією книгою збіглося із подіями, що вирували на Майдані у Києві в січні-лютому 2014 року. Вважаю, що цей збіг досить символічний для мене. Потім було вивчення книг вінницького письменника Олександра Дмитрука «Отаман Яків Шепель», «Офіцер» про перебіг боротьби свідомих українців за незалежність України від «московсько-більшовицької чуми» у 1917–1920 рр. на Вінниччині, а також був прочитаний роман «Золотий вовк».

Потім дуже захотів відвідати той Холодний Яр, оспіваний нашим видатним українцем Тарасом Шевченком і власне саму Чигиринщину. 12-13 квітня 2014 року якраз проходили заходи із вшанування пам'яті Героїв Холодного Яру.

Маю бажання коротко розповісти про події, в яких сам безпосередньо брав участь. Перше, що мене дійсно вразило, це те, що на ці заходи з'їхалися представники майже зі всіх куточків нашої України. Про це красномовно свідчили номерні знаки на автомобілях, що прибули на Чигиринщину. Серед великої кількості автомобілів вирізнявся один, чорного кольору, а це було іноземне і досить дороге авто, на якому фарбою було написано слова холодноярських вояків «Воля України або смерть». З цього авто вийшло подружжя середнього віку, чоловік був у камуфляжному одязі, його дружина – у вишиванці. Йшли вони із українським прапором на майдан, де відбувалося головне дійство.

Приємним і зворушливим для мене було знайомство із Романом Ковалем – президентом історичного клубу «Холодний Яр».

Першого дня, 12 квітня, місцевий представник історичного клубу «Холодний яр», добродій Богдан Легоняк, повів групу охочих до Вовчого шпиля, що розташований за 5 кілометрів від села Матвіївка. Не дивлячись на розмите дощем глинище і на холодну погоду, враження в групи були просто чудові, насамкінець, особисто в мене.

Увечері 12 квітня мене підселили до невеликої групи осіб, що приїхали з Дніпропетровщини. Познайомився із цими людьми, порозмовляв на багато різних тем і зрозумів, що однодумців, які щиро люблять Україну, багато в різних регіонах нашої держави, в тому числі, на Сході нашої країни. Один із них, пан Микола, весь час був на Майдані у Києві, виборюючи право українців жити без бандитської влади. Тамара, філолог, яка працювала вчителем української мови та літератури, досить романтична і щира особистість. Неперевсічна особистість – добродій Віктор Кобзар з довгою сивою бородою, який виявився дуже цікавим співрозмовником. Свідомість цих трьох українців з Дніпропетровщини просто вражала!

Цікавим був меморіальний мітинг, присвячений вшануванню пам'яті холодноярського отамана Василя Чучупаки. Народний депутат Олег Тягнибок виступив із гарною та полум'яною промовою, що віддзеркалювала чітку впевненість у щасливому майбутньому України, чого не скажеш про виступ кандидата в Президенти Тимошенко, яка наговорила багато, але це все було схоже на волання на кшталт: «…виберіть мене президентом, будь-ласка…»

Після меморіального мітингу відбулась хода до Холодноярського ставу, де відбулось освячення зброї. Це було щось! У повітрі витав дух патріотизму.

Таємничу силу я відчув від 1000-літнього дуба Максима Залізняка. Ця енергетика ширилась на значну відстань в радіусі розташування дуба-велетня. Побачив і звершення пісні-молитви трьома козаками із гарними чубами біля цього дуба. Їхні очі полум'яніли і вказували на зв'язок із душами спочилих козаків, які ступали цими стежками декілька століть тому.

Повернувшись до Вінниці, я остаточно вирішив змінити ставлення до своєї мови, держави, а також відвідувати тільки наші рідні храми Київського патріархату та молитися на мовою моїх дідів-прадідів. Як би я хотів, щоби про моє рішення дізнався мій покійний дід Василь Панасович Кривоконь, який дуже любив Україну і щиро вірив у майбутній добробут українців!

Своїм першочерговим завданням на сьогоднішній день бачу поширення української національної ідеї серед студентів ВУЗу, де я нині працюю. Розумію, що повинен робити те, що можу на своєму місці саме в даний час, а не мріяти тільки про те, що можу здійснити в майбутньому для моєї України. Національну ідею українців описав Валентин Кожевніков у своїй книзі «Яка національна ідея українців». Відверто кажучи, я майже зразу після прочитання цієї книги став його однодумцем.

Можливо, комусь буде здаватися, що моя стаття більше схожа на бюрократичний звіт про поїздку та про інші події в моєму житті, однак маю щиру надію на те, що вона допоможе читачам прийти до переконань, аналогічних з моїми.

Після Холодного яру я заходив до вінницької книгарні «Є», де щотижня купував книги з українського націоналізму. Це були твори Дмитра Донцова «Націоналізм» «Московська отрута», Павла Штепи «Українець і москвин: дві протилежності», два томи «Антології українського націоналізму», твір Дарія Світлого «Прокинься, націє! Перестаньмо терпіти знущання», дві книжечки Валентина Кожевнікова «Сувора розмова про «язик» і мову» та «Яка національна ідея українців?», книгу Івана Огієнка «Історичні нариси з історії української церкви».

Остання книга кардинально змінила мій світогляд стосовно Української Православної Церкви. Річ у тому, що раніше я відвідував церкви УПЦ Московського Патріархату, а ось уже три останніх місяці принципово відвідую тільки храми УПЦ Київського Патріархату. Можу сказати, що, слухаючи Божественну Літургію на рідній українській мові, все розумію і відчуваю щиру благодать у своїй душі, чого бажаю всім своїм українським братам і сестрам! Сини і доньки України-матері, підтримуйте створення Помісної Української церкви і нашого Патріарха Філарета! Не служіть московцям та їхній Церкві! Відчуйте благодать від Бога у своїй Церкві! Відчуйте гордість від того, що ви українці, так як і я! Станьте щирими українськими націоналістами! Не бійтеся слова «націоналізм»! Адже націоналізм – це сумарна щирість почуттів патріота до своєї країни!

На завершення хочу сказати: Слава Богу, що саме 23 травня 2014 року, в день Героїв України, мене прийняли до лав Конгресу Українських Націоналістів! А всі описані події почалися з маленької книжечки Мирослава Дочинця…, інколи навіть не віриться! Для мене всі ці події не є збігом обставин. У них чітко проглядається лінія, що окреслює логічну послідовність мого шляху до національної свідомості українця! І цей шлях був угодний Господу Богу!

Слава Україні! Героям слава!

Олександр КРИВОКОНЬ,
член Конгресу Українських Націоналістів Вінницької області, кандидат економічних наук, доцент

ЗЛОЧИН

На Луганщині терористи тримають у сексуальному рабстві жінок

Щонайменше 40 дівчат віком від 18 до 22 знаходяться у полоні сепаратистів

У захоплених проросійською терористичною організацією ЛНР адміністративних будівлях Луганської області у полоні знаходяться не лише чоловіки, але й жінки. Про це повідомив український журналіст Всеволод Філімоненко на своїй сторінці у FaceBook.

Як повідомив журналіст, одна із полонених дівчат зв'язалася з батьками та розповіла, що її тримають у сексуальному рабстві.

За словами батьків однієї з викрадених, 18-річної луганчанки Марини К., одне з таких приміщень знаходиться всередині будівлі обласного Управління СБ України.

Мати дівчини розповіла, що її донька одного разу змогла скористатися мобільним телефоном одного з п'яних терористів і коротко повідомити про свій стан і приблизне місцезнаходження.

На питання «Навіщо ви їм потрібні, там в заручниках, вас б'ють?» дочка відповіла:

– Сядь, тобі це буде важко чути... не б'ють, якщо робимо те, що їм треба... взагалі ми їм типу тут допомагаємо «розслаблятися» після боїв. Розумієш, про що я?

– Вони вас гвалтують? – уточнила Маринина мама.

– Колють нам якусь гидотну речовину, від якої ми перестаємо думати, а потім вони вже роблять з нами що хочуть. Дівчатка тут постійно змінюються, нові приходять, а інших розвозять працювати на блокпостах, потім вони вже не повертаються сюди, не знаю що з ними. Я, напевно, скоро з'їду з глузду, – на прощання сказала Марина.

Батьки Марини заявляють, що це був єдиний контакт з дочкою, тому вони не можуть сказати чи жива вона досі.

Як стало сьогодні відомо, Президент Порошенко планує змінити тактику ведення бойових дій на сході.

На думку Президента, Україні необхідно звузити зону проведення антитерористичної операції, посилити захист кордонів та зробити все для того, щоб забезпечити захист мирного населення.

За інформацією ЗМІ

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Нові ларки…	Нові кіоски…
Малі ножниці…	Малі ножиці…
Ограда кам'яна…	Мур…
Деревні опилки…	Тирса…
Робити передбачення…	Робити припущення…
Ліжковий режим…	Лікарняний режим…
М'які меблі…	М'які меблі…
Магазин пам'ятних сувенірів…	Магазин сувенірів…
Привітливий з дочкою…	Привітний до дочки…
Будинок пристарілих…	Будинок людей похилого віку…
Досягли найбільших розмірів…	Набули найбільших розмірів…
У квартирі є господарі…	Квартири мають господарів…
Зажати у тиски…	Затиснути (узяти) в лещата…
Наповнити автомашину цеглою…	Навантажити автомашину цеглою…
Оказати послугу…	Зробити послугу…
Обоїм кандидатам…	Обом кандидатам…
Те ж саме…	Те саме…
Увійти у привичку…	Стати звичкою (зробитися звичкою)…
Із нею був уважний…	Був уважний до неї…
Відгук на реферат…	Відгук про реферат…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити тел. (044)353-19-77, моб. (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

Наступне число газети вийде 31 липня 2014 року.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9